

WILLIAM VOLTZ

Imperátor a monstrum

Knihovnička Perry Rhodan 115

Přeložil Jaroslav Kuťák

Major Hunts Krefenbac, první důstojník lineární kosmické lodi IRONDUKE, byl mužem, který se uměl ovládat. Ovšem přesto se mu mírně roztřásl ruce, když se podíval na vysokého Pozemšťana, kterého považoval za Perryho Rhodana. Krefenbac upřeně sledoval Administrátorovu zarudlou tvář. Připadla mu širší než předtím. Že by explozivní růst buněk pokračoval intenzivněji?

Zaslechl, jak si někdo odkašlal. Reginald Bull. Cardif se ohlédl. Otočil se tak prudce, až mu uletěl knoflík u krku.

Ve velínu křižníku IRONDUKE nastalo ticho. Cardif měl otevřená ústa, ale mlčel. Knoflík se kutálel ve stále menším kruhu po podlaze, až nakonec zůstal ležet před špičkami nohou dr. Carla Riebsama. Muži hypnotizované pozorovali, co se děje.

Cardif si oběma rukama sáhl ke krku. Oči měl rozšířené němou hrůzou.

„Myslím, že jste zrovna chtěl něco říci, majore," obrátil se chraplavým hlasem na Huntse Krefenbace.

„Pane...,“ začal major opatrně.

Pro posádku nebylo žádným tajemstvím, že jejich šéf za poslední tři dny přibral v pase tři centimetry a o další centimetr vyrostl do výšky. Zdálo se, že nyní neskutečně touží, aby už byli na planetě Saos.

„Tak mluvte!“ křikl na něj Cardif.

Koutky očí sledoval, jak se Riebsam sklání a zvedá knoflík. Odstrčil matematika stranou. Na tváři se mu objevil ošklivý úsměv.

„Ne, doktore,“ poznamenal. „Vy ne.“

Major Krefenbac se začervenal. Reginald Bull stál se založenýma rukama za Cardifem, kterého považoval za svého největšího přítele.

Cardif pohlédl číhavě na Krefenbace. „No tak, majore, nezvednete svému nemocnému nadřízenému ten knoflík?“

Z Krefenbacovy tváře zmizela barva. Byl náhle bledý jako mrtvola. Pochopil, že ho Rhodan chce ponížit. Nechápal Administrátorovo chování.

„Pane,“ hlesl. „Pane, prosím, nedávejte mi tento rozkaz. Dojdu do vaší kajuty a přinesu vám náhradní knoflík.“

V Cardifových očích se objevil fanatický lesk.

„Majore,“ zašeptal hrozivé, „zvedněte ten knoflík.“

Krefenbac se napřímil. Zahledl se do Cardifových očí. Než mohl major cokoliv říci, každý v místnosti už věděl, že se bude provedení tohoto rozkazu bránit.

V tu chvíli Cardifa obešel Bull, sklonil se a ten hloupý knoflík zvedl. Cardif mlčel. Bully si knoflík pozorně prohlížel.

„Taková drobnůstka,“ řekl zamyšleně. „Tady, Perry.“

Chtěl mu jeho knoflík vrátit.

Falešný Administrátor se k němu prudce otočil zády. Bully-mu klesla ruka. Napětí se uvolnilo. Několika kroky Cardif opustil velín. Cardif byl podrážděný, nevěděl, jak se má nyní

zachovat. Měl jeden hlavní problém. Jak zastavit rychle postupující přibývání na váze a výšce? Jediným slibným východiskem se mu zdála být invaze na Saosu. Kazatelé sekty Baalol po něm chtěli, aby z planety Poutník přivezl buněčné aktivátory. Museli přece vědět, jak příšerné účinky mohou mít. Protože nebyli ochotni pomoci dobrovolně, musel je k tomu donutit. Cardif už nebyl schopen logického přemýšlení. Buňky v jeho těle se nadále explozivně dělily a způsobovaly mu už i nervové a mentální potíže.

Věděl, že ho doprovází mocná síla Sluneční flotily. Chtěl ji použít proti kazatelům. Přitom ho vůbec nenapadlo, že by mohl být zrazen.

Vešel do své kajuty a pečlivě za sebou zamkl. Chvilí tam postával bez hnutí. Jenom pohyby jeho hrudního koše prozrazovaly, že ještě žije. Pak zahájil činnost, kterou opakoval pravidelně každých dvanáct hodin.

Pooděšel ke stěně. Zastavil se. Ve výšce hlavy byly na stěně tužkou čárky. Cardif se otočil zády. Vzal ze stolu pravítko a položil si je na hlavu tak, aby bylo vodorovně. Potom vykročil o krok dopředu, aniž by pravítko pustil. Vytáhl tužku, udělal krátkou čáru a třesoucí rukou připsal: 2. září 2103.

Opět povyrostl o celý půlcentimetr. Vztekla praštil pěstí do pevné kovové stěny. Bolest mu vrátila vědomí. Vytáhl elastický krejčovský metr a změřil si břicho. I tady nastaly změny.

Cardif tiše zaúpěl. Sáhl si doprostřed hrudi na aktivátor. Byl z poloviny uvnitř v hrudníku. Lékaři mu tvrdili, že operativní odstranění není možné.

Už nemělo význam, aby kontroloval i váhu. Pochopil, že se proces dělení buněk v jeho těle nezastavil. Přesto měl ještě další prostředek, jak dokonale zkontrolovat svůj stav. Postavil se před zrcadlo.

Viděl se tam se svěšenýma rukama, vlasy neučesané. Nevy-

padal nemocně, ale z původního štíhlého Perryho Rhodana už moc nezbylo. Ohmatával si tělo. Ani svaly už nebyly pevné, podvolovaly se tlaku prstů jako houba.

Cardif stál bez hnutí před svým zrcadlovým obrazem. Nenáviděl všechno a všechny. Jeho nenávisť pozvolna přerůstala v šílenství.

Ukázal na postavu v zrcadle a řekl: „Hellou, Rhodane.”

Pak pootočil hlavu jako by naslouchal.

„Kdo je Rhodanem a má jeho moc, nemusí nutně jako Rhodan vypadat,” vysvětloval zrcadlu. „Chápeš to, hochu?”

Ze zrcadla se na něj zašklebila odporná maska.

„Moje hra pokračuje,” řekl Cardif. „Já to jen tak nevzdám. Saos padne.”

Cardif udělal krok směrem k zrcadlu. Předklonil se, V podvědomí se mu cosi pohnulo, ale nedostalo se to dál.

„Možná, že budu pořád větší a širší,” zachichotal se. „Jednoho dne už mne IRONDUKE ani nebude moci odvézt.” Tato bizarní představa ho pobavila. Rozevřel košili a zabušil pěstí na svou hrud’.

„To je peklo,” zapištěl zoufale. „Peklo se vpálilo do mého vlastního těla. Nedá mi pokoje. Doktoři, doktoři, proč mi nepomůžete?”

Nikdo mu neodpovídal. Cítil se stále osaměleji. Tato myšlenka v něm probouzela starou, původní hrdost. Chtěl se napřímit, ale musel se obávat, aby uniforma udržela tlak bobtnajících svalů.

Takhle že by vypadal věčný život, který si sliboval od buněčného aktivátoru?

Padl na postel a neklidně se na ni převaloval. Potřeboval prášky na spaní? Začínal mít šílené představy. Měl pocit, že jakmile usne, přijde Krefenbac a uškrtí ho.

Energicky zavrtěl hlavou. Nesměl takhle hloupě uvažovat. Pře

devším nesměl zapomínat na svůj velký cíl. Podstatná část Sluneční flotily se už nyní nacházela v soustavě Saos.

Mimoděk se znovu podíval do zrcadla. Vstal a vykročil. Così ho k němu přitahovalo. Došel až těsně k zrcadlu, naklonil se, aby lépe viděl,

Díval se do své vlastní tváře. Ta byla jenom centimetr daleko.

A pak to spatřil! Chtěl křičet nebo něco udělat. Ovšem panika a zděšení ho ochromovaly. Pomalu sáhl za sebe a chytil pravicí. Zvedl ruku a udeřil do zrcadla. Jeho tvář se roztránila na bezpočet střepů a katapultovala se do všech směrů. Rámus tříštěného skla vrátilo Cardifovi vědomí. Potácivě se vrátil k lůžku a klesl na něj.

To ty jeho oči ho tak Šokovaly. Jejich šedivá barva mu najednou připadala rozplizlá. Původní barvu překrýval nažloutlý tón. Cardif věděl, co je to za pohled.

Byl to pohled šelmy.

^^^

Krefenbac si zhluboka oddechl.

„Pomohl jste mi z nepříjemné situace, pane," poděkoval Bullymu. Reginald Bull zůstal vážný.

„Tato situace je pro nás všechny nepříjemná," odpověděl majorovi. „Nezapomínejme, že šéf trpí velice těžkou chorobou. Kromě toho na něj zcela jistě ještě působí následky zajetí na Okúlu. Dlouho jsem si o tom povídal s dr. Alonzem. Je to specialista na výzkum buněk. Hovoří o explozivním dělení buněk, které Perryho napadlo."

„Přál bych si, abych mu mohl pomoci." ozval se svým dunivým hlasem velitel lodi Jefe Claudrin. „Když pomyslím, co všechno máme v úmyslu, nemohu se zbavit nepříjemného pocitu. Poručík Alkher nás informoval, že jeho útěk společně se

Stanou Nolinovem byl Antii šikovně připraven. Alkher a Nolinov měli věřit, že unikli proti jejich vůli."

„Podle toho lze soudit, že nás tu Antiové chtějí vidět. Mají nějaký zvláštní důvod, proč nás sem přilákali," uvažoval Bull. „Ale jejich vojenský potenciál na Saosu by neobstál před soustředěným útokem našich lodí. To přece vědí velmi přesně."

Z lidského hlediska byla planeta Saos nevlídným světem. Atmosféra se z větší části skládala z dusíku a kysličníku uhelnatého, zatímco životně důležitý kyslík byl přítomen pouze v mizivém množství. Planeta byla neustále bičována divokými bouřemi. Za takových okolností byla planetou pouští.

Plukovník Claudrin nevěděl jenom z vyprávění poručíků Alkhera a Nolinova, jaké podmínky na planetě vládou. Počítal s invazí. Stejně jako všichni ostatní v duchu doufal, že se od Antiů podaří získat tajemství Rhodanovy změny.

Ani on netušil, že jeho naděje směřují k vlkovi v rouše beránčím. Nikdo z flotily neznal skutečnou Administrátorovu identitu. Zatím ještě všichni domnělého Rhodana poslouchali.

Zřetelné tělesné změny v Rhodanově fyziognomii by vůbec nic neznamenal, alespoň ve vztahu k jeho přátelům a podřízeným, pokud by zároveň nebyly doprovázeny změnami charakterovými.

Kdo chtěl od Antiů získat informace, musel si je vyzvednout na Saosu. Na druhou stranu se zdálo, že na to kazatelé čekají. Bull, který v Cardifově nepřítomnosti obrušoval hrany chyb domnělého přítele, cítil, že se blíží nešťastné časy. Musel Rhodanovi dokázat, že útok proti planetě Antiů by neměl smysl. Aby to mohl dokázat, musel na Saosu přistát. Přitom si plně uvědomoval, že kazatelé Baalolu neboli Antiové tady na Saosu připravili Sluneční flotile léčku.

^ A ^

Kutlosova strategie byla prostá a úspěšná. Jeho zásada, že k moci se dostane pouze ten, kdo dlí mezi mocnými a umí s nimi jednat, se během jeho života vždy potvrdila. Mezi ostatními vysokými kazateli byl Kutlos znám jako mlčenlivý, nenápadný muž. Jednoho dne přiletěl na Saos a převzal úřad vysokého kazatele.

Zařízení, která Antiové zřídili na Saosu, byla umístěna v horském údolí, obklopena vysokými, holými skalními stěnami. Tento skalní kotel o průměru zhruba osmi kilometrů byl ideálním místem pro základnu sekty Baalol.

Kosmodrom se nacházel na severu údolí. Vlastní výrobní centrum se táhlo do délky dvou kilometrů- Existovala tu i řada zařízení, umístěných v podzemí. Tady na Saosu Antiové vyráběli projektory pro energetické ochranné štíty.

Uprostřed kruhovitého zařízení se tyčila pyramida do výšky 150 metrů. Byla oficiálně užívána jako chrám.

V tuto chvíli se Kutlos nacházel v obrazovém sále Saosu, umístěném v jedné ze tří vysokých pyramid a naplněné technickými přístroji, určenými ke kontrole vesmírného prostoru.

Pozoroval jeden z monitorů. Třpytila se na něm světélka velikosti špendlíkové hlavičky. Na první pohled nevypadala nijak nepřátelsky, ale skutečnost byla jiná.

Každý z těchto bodů představoval jednu loď Pozemšťanů. Lodě tvořily kolem Saosu řetěz a zabráňovaly vzletnutí či přistání lodí Antiů. Kutlos byl připraven, že se tu objeví část Sluneční flotily, ale nepočítal, že to bude tak rychle.

Nákladní lodě Antiů, naložené vysoce hodnotnými stroji z výroby energetických štítů, pořád ještě stály na kosmodromu., Pouze doutníkovité lodě Skokanů se bleskurychle ztratily. Tím, že uskutečnily zdánlivý útok proti základně, byl Jejich úkol splněn.

Kutlos se napřímil. Vyrušilo ho bzučení klimatizace- „Mám ji vypnout, Kutlosi?" zeptal se mladý kazatel.

Vysoký kazatel mlčky přikývl. Podle jeho názoru Pozemšťané příliš dlouho váhali. Už tři dny se neodvažovali přiblížit k planetě. Vysoký kazatel původně doufal, že se Antiúm ještě před přiletem Pozemšťanů podaří uniknout na palubách nákladních lodí. Avšak rychlost, se kterou se kulovité křižníky vynořily z hyperprostoru, znemožnila tuto část plánu. Kazatelé museli nedobrovolně zůstat na základně na Saosu.

Poprvé měl Kutlos potíže se strategií. Jakákoliv obrana proti invazi by byla po krátké době prolomena. Na druhou stranu nechtěl kazatel vzdát Saos bez boje, ale počítal se zničující porážkou.

„Kdy asi tak zaútočí?“ ozval se za ním hlas.

Otočil se a podíval se do moudrých očí svého zástupce Tasnora. Kutlos měl o něm od prvního dne jasno. Tasnor byl inteligentní, podstatně inteligentnější než samotný vysoký kazatel. Ovšem nikdy se mu nepodaří vystoupat až k nejvyšším hodnotem Baalolu. Tasnor dělal dvě rozhodující chyby: příliš mnoho mluvil a také mluvil s každým. Kromě toho se domníval, že musí prosadit řadu ze svých nápadů. Takové jednání mu bránilo v kariéře.

Kutlos na něj mlčky pohlížel. Pravděpodobně ho ten mladík nenáviděl. Nic to však neměnilo na respektu, který mu prokazoval. V blízkosti mocných se Kutlos naučil tyto věci poznávat.

„To čekání nám už jde na nervy,“ s omluvou poznamenal Tasnor.

Kutlos se usmál a tento úsměv degradoval Tasnora na nezkušeného mladého muže, který svými starostmi obtěžuje nadřízené. Zástupce se začervenal.

„Já vím,“ odpověděl Kutlos přívětivě. „Měli bychom být Pozemšťanům vděční za lhůtu, kterou nám dopřáli. Máme totiž čas, abychom si promysleli druhou část našeho plánu.“

V křesle se otočil Hepna Kaloot a řekl: „To zní, jako bychom

měli ještě nějaké východisko. Já netoužím zemřít heroickou smrtí. Kutlosi, jaký nápad ti dává naději?"

Hepna Kaloot byl jediným kazatelem na Saosu, vůči kterému Kutlos choval jisté sympatie. Způsob, jakým tento podsaditý kazatel kladl otázky nadřizeným, nebyl urážlivý. Kromě toho byl vášnivým hráčem a proto se nebál riskovat.

„Nevím, proč bychom nemohli provést náš původní plán," odpověděl Kutlos. „Budeme se nadále řídit instrukcemi vysokého Baalola."

Ještě než stačil domluvit, už viděl v Tasnorových očích odmítavé stanovisko.

„Když do centrály přišly rozkazy, ještě jsme nevěděli, že nebudeme mít možnost opustit Saos," připomínal mladý kazatel. „Plány vysokého Baalolu vycházely ze zcela jiných předpokladů."

Kutlos se nemusel dívat do tváří ostatních přítomných, aby věděl, že většina z nich sdílí Tasnorovo mínění. Ale nijak ho to nezneklidňovalo.

„Jediné, co se změnilo, je, že se tu ještě zdržujeme," odpověděl tiše.

Tasnor udělal tu chybu, že považoval Kutlosovo vyjádření za znak počínající slabosti. Zvedl ruce a obrátil se ke shromážděným Antiům.

„Kutlos má pravdu," zvolal. „Ještě jsme tady a životy nás všech jsou ohroženy. Proti Saosu zaútočí čtyři tisíce lodí a nedají nám šanci. Byla by to od nás nesmyslná oběť, kdybychom na to přistoupili- Navrhují, abychom Pozemšťanům prozradili, kdo vlastně ten jejich domnělý Rhodan je. Zatknou ho a odletí s ním na Zemi."

„Tento návrh je špatný," pokáral ho Kutlos. „Jakmile se Pozemšťané dozvědí, že poslouchají Cardifa, budou se ze všech sil snažit najít skutečného Rhodana. A kde, prosím pěkné, by o jeho

úkrytu získali ty nejlepší informace, pokud ne na Saosu?" řekl Kutlos a dopřál ostatním kazatelům trochu času, aby zvážili důsledky jeho otázky. „Takže přistanou tak nebo tak. Navíc budou ještě rozzlobeni, protože jsme je přelstili. Nic si nepředstírejme. Všichni dobře víme, jak nebezpečnými protivníky jsou Pozemšťané. Chcete je dráždit? Pořád ještě máme Cardifa v hrsti. Tento trumf bychom neměli jen tak vzdát. Dokud Thomas Cardif zůstává v Rhodanově masce Prvního Administrátora, jsou pro nás lodě Pozemšťanů poměrně neškodné. Vysoký Baalol nám sdělil, že ho momentálně zneklidňuje jiný mocný činitel této Galaxie."

„Imperátor Gonozal Vlll.," namítl Hepna-Kaloot. „Arkonidský admirál Velkého Impéria." ;'

Kutlos pochopil, že mu podsaditý kazatel dává najevo, že ho Tasnor nebude následovat na barikády. Hepna-Kaloot se vždy rozhodoval uvážlivě. Antiové to o něm věděli.

„Velmi správně," souhlasil Kutlos. „Dobře víme, že od převzetí moci po počítačovém Regentovi Allan přece jenom něco vykonal. Pozvedl moc svého impéria a pokusil se zastavit dekadenci Arkonidanů. Perry Rhodan byl dobrý spojenec. Velikost Impéria a síla Sluneční říše znamenají dohromady mocenský faktor. Oba nejvyšší muži hvězdných říší se stali spojenci," usmál se Kutlos. „Náš starý přítel Thomas Cardif zatím dokázal situaci rozhodným způsobem změnit. Mezi Arkonem a Zemí vzniklo politické napětí. Už se dá mluvit o studené válce. Naši agenti zjistili, že Cardif stáhl všechny pozemské síly z arkonidských planet. Rhodanův syn patrně Imperátora opakovaně těžce urazil. Dnes už jsou tak daleko, že jednotky Sluneční flotily létají v mocenské oblasti Velkého Impéria."

„To je nám všem známo," vysvětloval Tasnor. „Ale nijak nám to nepomůže."

Vysoký kazatel se však nenechal zmást. Jeho hlas byl klidný

a téměř nepřerušoval bzučení elektrických přístrojů, ale všichni mu rozuměli.

„Gonozal VIII. vyhlásil mobilizaci," pokračoval, „to znamená, že považuje to nejhorší za možné."

Kutlos učinil gesto, jakoby chtěl odehnat obtížný hmyz, a pak pokračoval: „Vysoký Baalol věří, že z tohoto konfliktu můžeme těžit. Arkon i Země smýšlejí o naší sektě negativně. Proto nám vyhovuje, že se vzájemně oslabí. K tomuto účelu můžeme klidně obětovat i tuto základnu."

„A naše Životy," dodal Tasnor.

Tento důrazný argument použil bohužel mezitím tak často, že už ani nepůsobil.

„AŽ na sebe narazí Atlan s Cardifem, budeme my těmi, kdo se smějí," vysvětloval Kutlos. „Tato soustava patří do oblasti Velkého Impéria. Pokud na nás Sluneční flotila zaútočí, bude se plést do vnitřních záležitostí Arkonu."

Kutlos přešel k monitoru zaměřovačích přístrojů a zapnul optiku. Na monitoru se opět rozzářily světelné body.

„Je to dobrý plán," řekl. „A bude fungovat."

Těmito prostými slovy Kutlos rozhodl, že zničí Čtyři tisíce lodí Pozemšťanů - nebo lépe řečeno, že je nechá zničit. Pokud přitom bude zneškodněno také několik tisíc arkonidských robotských lodí, Antiům se to bude jenom hodit.

^ A ^

Jeden z objektů, které se na monitorech Antiů zobrazovaly jenom jako světelný záblesk, totiž lineární kosmická loď IRON-DUKE, kroužil na oběžné dráze kolem Saosu.

Poručík Brazo Alkher krácel za poručíkem Stanou Nolinovem k sektoru soukromých kajut. Oba důstojníci se dobře znali už od první akce křižníku FANTASY. Společně s Perryem Rhodanem

tenkrát přežili ztroskotání lodi. Spojovalo je skutečné přátelství. Kromě toho byli fantasticky sehraným týmem. Brazo Alkher patřil ke špičce zbraňových důstojníků vesmírné flotily Pozemšťanů.

Zajetí na Saosu poručíky ještě více spojilo. Věděli, že za svůj nedobrovolný pobyt na Saosu vděčí jen a jen muži, kterého všichni považovali za Perryho Rhodana. Cardifje bezohledně nechal na lodi Antiů a ještě přikázal, aby se proti ní střílelo.

„Co po nás může chtít?“ zeptal se Nolinov a zastavil se.

Alkher pokrčil rameny, zůstal stát před jednou z kajut a zaklepal.

„Pojďte dál!“

Alkher otevřel a vstoupil do malé místnosti. Podlaha byla pokryta střepy zrcadla. Alkher zmateně pohlédl na lůžko, kde odpočíval Perry Rhodan.

Administrátor odložil sako a zaměnil je za svetr. Měl tmavé sluneční brýle, jaké používali technici v konvertorových prostorech. Poručík slyšel Nolinova, jak vchází za ním.

„Volal jste nás, pane,“ hlásil se Alkher.

Vinou těch brýlí neviděli Rhodanovy oči. Když se Administrátor napřímil, Brazo Alkher nevěděl, jestli se dívá na něj nebo na Nolinova. Rhodan je přijal nečekaně přátelsky.

„Dobře víte, že vás dva počítám ke svým nejbližším spolupracovníkům,“ zahájil řeč.

„Ano, pane,“ odpověděli oba najednou.

„Nedávno jsem si vás vyvolil, abyste se mnou přistáli na planetě Poutník,“ připomínal Rhodan. „Umím ocenit vaše kvality.“

Brazo Alkher se začínal cítit nejistě. Tyhle řeči někam vedly a on tušil, že by to pro něj nemuselo být příjemné.

„Jistě, pane,“ odpověděl opatrně.

Rhodan vstal a šlápl přitom na nějaké střepy. Skřípavý zvuk způsobil Alkherovi mrazení v zádech.

Na stěně viděl rám zrcadla. Administrátor je patrně v návalu vzteku rozbil.

„Byli jste přítomni nedisciplinovanému chování majora Krefenbace," řekl Rhodan. „Sami jste viděli, jak daleko to může dovést důstojník ve své psychopatické aroganci."

Nolinov se zhluboka nadechl. Alkher ho šťouchl loktem do žebér, aby si toho Rhodan nevšíml.

„Všechno jsme viděli," klidně opáčil poručík.

„Major Krefenbac je prvním důstojníkem IRONDUKE," řekl Rhodan. „To znamená, že jím byl."

„Pane!" zvolal Alkher.

„Zbavím ho této zodpovědné funkce," oznamoval Rhodan. „Není možné, aby se muži v takovém postavení chovali jako on. Major Krefenbac už není schopen bez odmlouvání vykonávat rozkazy. To si nemůžeme ve vlastním zájmu dovolit. Umím si představit, že v nějaké důležité vesmírné bitvě rázem ztratí nervy a nebude chtít poslouchat."

Alkher se nutil zachovat klid. Myšlenky se mu zmateně honily hlavou. Litoval, že něm' přítomen Bully. Osobní přítel Rhodana byl patrně tím posledním mužem, který mohl mít na nemocného ještě nějaký vliv.

„Major Krefenbac je velice schopný důstojník a nadřízený, pane," řekl Stáno Nolinov v té chvíli.

Rhodan přikývl. Znovu se posadil.

„To dokazuje, že nemáte správný smysl pro personální politiku," řekl. „Je důležité studovat lidi ze svého okolí. Musíte je od sebe odlišovat, Nolinove. Dávejte jim občas záměrně psychologicky vykonstruované otázky, klad'te jim léčky, a potom zjistíte, že se pod skvělou fasádou často skrývá popraskaná zeď."

„Ano, pane," chladně odvětil Nolinov.

Brazo Alkher náhle cítil, že si ho Rhodan prohlíží přes tmavé brýle.. Pokoušel se tento neviditelný pohled vydržet.

„Poručíku Alkhere, vy jste zcela jistě použitelný důstojník," začal Rhodan.

„Snažím se, pane," odpověděl Alkher a přinutil se přitom mluvit klidně a přívětivě,

Rhodan spokojeně přikývl,

„Chci vás jmenovat prvním důstojníkem IRONDUKE, poručíku."

V první chvíli byl Alkher natolik zaskočen, že nedokázal odpovédět. Popleteně zamrkal.

Rhodan se krákoravě zasmál.

„Vás to asi překvapilo, že, Alkhere?"

„Ano, pane," hlesl poručík.

Rhodan vstal a přecházel po skřípajících střepech k němu. Alkher bezděčně ustoupil o krok.

Rhodan mu poklepal na rameno.

„Však vy to zvládnete," řekl s přehnanou srdečností.

Alkherem to trhlo. Nolinov mezitím strnul v solný sloup.

„Pane, děkuji vám za důvěru," vykoktal.

Rhodanova ruka ztěžka spočívala na jeho rameni. Alkher se neodvažoval pohnout. Náhle si vzpomněl na první setkání s Rhodanem. Tenkrát si Administrátora spletl s mechanikem a Rhodan na tu hru s veselou myslí přistoupil. Tohle však byl úplně jiný Rhodan, než ten tenkrát.

„Nolinov a vy se na základně na Saosu nejlépe vyznáte," řekl Rhodan. „Jste schopni vést útok proti Antiům. Krefenbac je vyřazen z boje, takže se to musí povést. Budete mými spojovými důstojníky invazní flotily. Přes vás půjdou mé rozkazy bojovým jednotkám."

„Pane, já...," začal Alkher.

Rhodanův hlas zazněl ostře.

„Máte snad nějaké námítky, poručíku?"

Alkher suše polkl. Jeho hnědé oči se horečnatě leskly. Nebyl to jednoduchý okamžik v jeho životě.

„Bohužel, musím vaši nabídku odmítnout, pane. Velmi toho lituji.“

„Cože?“ zaječel Rhodan. „Přeskočilo vám, poručíku? Nabízím vám největší Šanci vašeho života a vy se opovažujete odmítnout?“

Brazo Alkher rozšířenýma očima zíral na zuřícího šéfa.

„Copak jste se spráhli s tím neschopným Krefenbacem?“ ječel Rhodan bez sebe. „Však já si ještě umím prosadit své rozkazy.“

„Každý z vašich rozkazů bude vykonán, pane,“ šeptal Alkher. „Služební předpisy mi však dovolují zvážit nebo odmítnout povýšení, pokud se necítím být schopen plnit nové úkoly.“

„Ven!“ zařval Rhodan.

Brazo Alkher a Stáno Nolinov zasalutovali a zmateně opustili kajutu.

„Už jsem se bál, že to povýšení přijmeš,“ řekl Nolinov, když odešli dostatečně daleko od kajuty.

Alkher ztěžka oddechoval. Jeho dosud bledá tvář se přetáhla temnou rudou barvou. „Málem mne dostal,“ přiznal. „Nemůže majorovi přijít na jméno.“

„Oblečení je mu malé a chtěl bych vědět, co mají znamenat ty brýle. Asi si je půjčil od nějakého technika.“

„Každopádně něco skrývá.“

„Myslíš, že zemře?“

Oba muži chvíli mlčeli.

„Doktoři nepovažují buněčné dělení za zhoubné. Záleží na tom, které orgány napadne.“ Nolinov pokrčil rameny. „Pokud se doktorům nepodaří ten proces zastavit, čeká ho přinejmenším těžká krize.“

„Kdy?“

Už došli k velínu a zatímco vstupovali, Nolinov tise odpovídal: „Kdo to má vědět?”

Nálada na palubě IRONDUKE nestála za nic. Nikdo se nesmál. Důstojníci mlčky pohlédli v ústrety poručíkům. „Jak se mu daří?” zeptal se Bull.

„Je zahořklý, pane,” oznamoval Brazo. „Má v úmyslu zbavit majora Krefenbace jeho funkce. Nabídl ji mne.” „Slyšíte, majore?” zvolal Bull. „Ano, pane,” odvětil Hunts Krefenbac. Major byl bledý, ale ovládal se. Vstal a přistoupil k Bullymu. „Předám vám své pravomoci, poručíku,” řekl Brazovi. „Ne, pane,” odporoval mladík. „Odmítl jsem Rhodanovu nabídku. Když jsem se odvolával na služební předpisy, vyrazil mne.”

„Nadále zůstáváte prvním důstojníkem, Huntsi,” zaduněl hlas plukovníka Claudrina. „Bud’ vás bude muset Rhodan osobně zbavit vaší funkce anebo dát odpovídající rozkaz mně.”

„Mám na to čekat?” horce se zeptal Krefenbac.

„Promluví s ním,” oznámil Reginald Bull.

Nikdo mu neodporoval. Pokud tu byl vůbec někdo, kdo ještě mohl s Rhodanem mluvit aspoň trochu rozumně, pak to byl jenom Bully. Byl to nejlepší a nejstarsí Administrátorův přítel.

Bull kývl na přítomné a opustil velín, ale pochyboval o úspěchu své těžké mise. Během posledních dní se Rhodanovi vnitřně velmi vzdálil. Neviditelný svazek jejich přátelství se za poslední dny zpřetrhal.

Došel až ke Rhodanově kajutě, pak zaklepal a otevřel dveře. Rhodan ležel na posteli a vypadal přesně tak, jak ho poručíci popsali. Měl na sobě svetr a sluneční brýle. Překvapeně vyskočil a zamračil se. „To jsem jenom já,” poznamenal prostě Bully.

Rhodan klesl zpátky na lůžko a založil ruce za hlavou. Bylo pouhou otázkou času, kdy mu tahle postel bude malá.

„Co chceš?"

„Myslel jsem si, že bys snesl malou společnost," opáčil Bull. „Ve velínu mne už nepotřebují."

Posadil se na opačný konec Rhodanova lůžka. Rhodan mu přihlížel s očividnou nevolí.

„Jak vidím, nosíš teď brejle. Perry, máš něco s očima?"

„Žvásty," odsekl Rhodan.

Bull ho pozorně sledoval. Co vůbec ještě zůstalo ze slavného sebeovládání Perryho Rhodana? Kam se ztratila ta vychvalovaná, chladná věcnost, kterou se Administrátor vždy vyznačoval?

„Mám za tebou poslat Dr. Gorsisiu?" zeptal se Bully.

Rhodan se hoře zasmál. Zatvářil se pohrdavě.

„Co by zmohl Gorsisia, když pozemští specialisté nic nedokáží?" odsekl. „Už je mi i ten svetr malý."

Vstal a chytil oběma rukama Bullyho límec. Přitáhl si ho těsně k sobě,

„Podívej se na mě!" vyzval ho Rhodan. „Tak si mne prohlídni! Za chvíli ze mne bude nafouknutá příšera."

„Perry!" zapřísahal ho Bully. „Tak se přece uklidni!"

„Mám se uklidnit?" vyhrkl muž, který už nedokázal hrát roli Administrátora. „Co ty víš o mojí bídě? Mám ti to ukázat, Bully?"

Bleskurychle strhl brýle z očí a zahodil je.

Bull se díval do tváře svého přítele a nemohl promluvit. Už s-i matně vzpomínal, že kdysi takové oči viděl. V mládí navštívil ZOO a dlouho hleděl do očí dravé šelmě za mřížemi.

„Změnila se jejich barva," zvolal Rhodan.

A Bully, muž železných nervů, sklonil před jeho pohledem zrak.

„Antiové," křičel Rhodan. „Za všechno můžou Antiové. Pro-^ Saos bezpodmínečně padne!"

Jediné, co měl v této chvíli Thomas Cardif ještě společného

se svým otcem, bylo jeho falešné jméno a titul, který si přivlastnil.

Bully vstal a se svěšenými rameny kráčel ke dveřím.

„Bully!" volal za ním Rhodan.

Ale přítel se neohlédl, protože ten vlčí pohled se do něj vpaloval jako plamen. Mlčky se zastavil.

„MUSÍŠ být se mnou, Bully," zachraptěl Rhodan.

Jediné, čeho byl Bull schopen, bylo tiché přikývnutí.

^ ^ ^

Major Albert Kulimann netušil, že jeho rozkazy se stanou jednou z příčin, proč se deset tisíc arkonidských robotských lodí vydá na cestu. Kulimann velel jednomu ze, strážních křižníků, které na základě Cardifova rozkazu pronikly do oblasti arkonidské říše. Pro Kulimanna tento rozkaz pochopitelně přišel od samotného Rhodana, protože stejně jako všichni o Cardifově dvojí hře nevěděl,

Lehký křižník ZUMBASI kontroloval už dva dny standardního času přidělený sektor. Kulimann bral svůj úkol jako vždy až příliš vážně. Na první pohled by se mohlo zdát, že tento muž dříve nebo později převezme vládu nad Velkým Impériem.

Kulimannův velký okamžik přišel, když zaměřovači přístroje lodi zachytily cizí kosmickou loď, která před několika okamžiky vyklouzla z hyperprostoru.

„Je to loď galaktických obchodníků, pane/" oznamoval mu muž od zaměřovačů. „Všimněte si typického doutníkovitého tvaru."

Kulimannovi se rozsvítily oči.

„Zbraňová centráló! Poplach!" zvolal do mikrofону.

„Pane?" ozvalo se z reproduktoru.

„Odpalte varovný výstřel proti lodi Skokanů," přikázal Kulimann. „Matěji zaměřenou?"

Chvíli bylo ticho, potom zbraňový důstojník překvapeně odpověděl: „Máme vyslat varovný výstřel ještě dřív, než budou Skokani vyzváni, aby zastavili.“

„Chcete se mnou diskutovat?“ vyjel na něj Kulimann.

„Ne, pane. Smím vás však upozornit, že se nacházíme v oblasti, kde Skokani mohou dělat, co se jim zachce?“

„Tyto časy už minuly, poručíku. Připomeňte si nové Administrátorovy rozkazy.“

„Provedu, pane,“ odvětil zbraňový důstojník, ale z jeho hlasu bylo zřejmé, co si o rozkazu myslí.

Kulimann sledoval monitor vesmírného zaměřovače. Skokani se ještě nerozhodli, jak se mají ke kulovitému křižníkům zachovat. Vyčkávali a pluli v konstantní vzdálenosti.

V tuto chvíli se zablesklo ze silných palubních děl ZUMBA" SI. Paprsek silný jako paže prořízl Černý vesmír a mířil těsně vedle doutníkovité lodi.

„Výborně!“ uznale zvolal Kulmann. „To by pro začátek mohlo stačit.“

„Skokanská loď hledá spojení vysílačkou, pane,“ oznámil spojař.

„Mám přepojit videofon k vám, pane?“

„Pospěšte si!“

Monitor se rozzářil. Objevila se na něm vousatá tvář. Skokan se tvářil rozzlobeně.

„Jak mi vysvětlíte své chování. Pozemšťane?“ zeptal se Skokan.

„Připravte se, že k vám pošleme kontrolní komando,“ oznamoval Kulimann.

Vousáč na něj nevěřičně zíral. „Znáte vůbec svou současnou pozici?“ zjišťoval si. „Rozumíte natolik kosmické navigaci, abyste věděl, že se nacházíte v oblasti Velkého Impéria?“

Pochybnosti ohledně astronautických schopností vyvolaly v Kullmannovi nízké pudy.

„Kontrolujeme i tuto oblast," řekl arogantně.

Skokan zuřil. Vycenil zuby a zaklel ve své neznámé řeči. „Jsme neškodná obchodní loď. Jestli nás budete obtěžovat, ponese te následky a zodpovědnost za všechno. Apeluji na váš rozum."

Kulimann se jenom zašklebil a sklonil se k mikrofonu. „Poručíku, pošlete mu další dávku, aby viděl, jak jsou naše úmysly vážné."

Mezitím galaktický obchodník pochopil, o co tu jde. Ve tváři se mu zračila zlostná rezignace.

„Dobrá, Pozemšťane," řekl rozzlobeně, „souhlasíme."

Kulimann spokojeně přikývl. Vydal nový rozkaz, aby se proti lodi Skokanů nestřílelo. O pár vteřin později sestavil jednotku, se kterou v malém člunu odletěl ke skokanské lodi. Obchodníci se zatnutými zuby přihlíželi inspekci. Věděli, že zbraně jejich lodi by neobstály před zbraněmi Pozemšťanů.

Kulimann se svými muži pečlivě prohlížel cizí loď. Nenašel nic podezřelého. Pomalu došel k poznání, že skutečně zastavil jen neškodnou obchodní loď. Ovšem neuvažoval o tom. Že by se skokanskému veliteli omluvil. Ledovým hlasem přikázal návrat jednotky na palubu mateřské lodi.

„Smíte letět dál," oznámil Skokanovi,

Vousáč mu na to neodpověděl.

Ještě než se za majorem zavřel vstup na lodi, vousáč dal odvysílat hlášení o Kulimannově chování. Toto hlášení dorazilo až na Arkon, kam přišlo společně s voláním o pomoc další lodí, ohrožované Pozemšťany,

^^^

Imperátor Gonoza Vlíl., vznešený vládce Velkého Impéria, vládl velmi osaměle. Mezi dekadentními Arkonidany nebyl nikdo

schopen mu pomáhat. Nemít obrovitý počítačový centrální mozek, kterému se říkalo Regent, nikdy by to sám nedokázal.

A nyní počítačový Regent opakovaně vyzýval Gonožala Vlíla, k tomu, aby zaútočil proti drzým lodím Pozemšťanů. Aby zaútočil proti bývalým přátelům... Atlan pořád ještě doufal, že se Rhodan vzpomene a že své chyby napraví.

Jednotky arkonidské flotily se nacházely ve stavu bojové pohotovosti. Atlan se pokusil poradit s vysokými hodnostáři Arkonu, ovšem jejich aktivita byla mizivá. Na poradách hovořili neustále unaveně, bez efektu.

V těchto dnech byl Atlan osamělejší než kdy předtím,...

^ _*_ ^

Stěna vypadala jako vykachlíkovaná. Ovšem každá jednotlivá kachle byla ve skutečnosti monitorem.

Vstoupil služební robot a přinášel Imperátorovi šálek nápoje. Kouřilo se z něj. Stroj se téměř nehučně pohyboval po hladké podlaze. Atlan vzal šálek do ruky, aniž by vzhlédl. Robot mlčky opustil místnost.

Návštěvník, který seděl na opačné straně stolu proti Allanovi, se pousmál. Generál Al'her Toseff čekal, až se Atlan napije.

„Vyrobeno podle pozemských receptů, generále," řekl Gonožal Vlíla. „Měl byste to ochutnat."

Toseff se usmál.

„Děkuji, Vaše Vznešenosti," odmítl, „obávám se, že můj jazyk si až příliš zvykl na požitky ze Sataranu."

Sataran byl arkonidskou koloniální planetou. Generál Aither Toseff zastupoval zájmy Velkého Impéria na této planetě, od "většiny ostatních Arkonidanů se odlišoval vitalitou. Atlan pátral po takových mužích. Počítačový Regent mu svolal všechny tyto použitelné důstojníky na Arkon. Volba se řídila podle přís-

ných měřítek. Přesto bylo pro Allana velkým zklamáním, že bylo nalezeno pouze 43 mužů.

Allan se díval na generála a uvědomoval si, že volba počítače byla zase jednou správná. U Toseffa se neukazovaly žádné stopy dekadence.

„Tak tyhle požitky si budete na muset určitou dobu odpustit, generále," zahájil Atlan řeč, „protože dostanete důležitější úkoly."

„Jsem připraven bojovat pro věc Velkého Impéria kdekoli," oznamoval Toseff. „Máte pro mne nějaké speciální úkoly, Imperátore?"

„Úkol, který ode mne dostanete, může být pro existenci našeho Impéria hodně důležitý," začal Atlan. „Proto se nebudu zlobit, když mou nabídku odmítnete. Pak se můžete klidně vrátit na Sataran."

„Jsem tady, abych udělal, co si budete přát, Imperátore. Všichni mí předci byli naprosto věrni Impériu."

Atlan přikývl a posunul důstojníkovi přes stůl složku.

„Prostudujte to," vyzval ho, „Najdete tam..."

Přerušilo ho zabzučení. Na stěně s monitory zablikalo červené světlo. Toseff se tam podíval a na okamžik na akta zapomněl.

„Moment," řekl Atlan. „Důležitá zpráva od centrálního počítače."

Přepnul spojení na stůl, rozsvítila se další lampička. Věcný hlas oznamoval: „Vysoký kazatel Baalolu na Saosu prosí Imperátora o rozmluvu přes hypervysílačku."

Atlan zlostně opáčil: „Teď mám práci. Může počkat."

Mechanický hlas však odpověděl; „Jde o nový útok Sluneční flotily. Imperátor přikázal každý takový případ hlásit."

„Dobrá, dobrá," přerušil ho Atlan. „Spojte mi to sem."

Po pár vteřinách se na obrazovce objevila Kutlosova tvář.

„Co si přejete?" začal nesmrtelný Atlan.

„Máme pro vás zprávu, Vaše Vznešenosti."

„Mluvte!"

„Planeta Saos patří k výsostné oblasti Velkého Impéria," začal Kutlos.

„Chcete mi dávat vyučování v astropolitice?" zeptal se Atlan.

Kutlos se usmál. „To v žádném případě, ale lekci v kosmické strategii."

Generál Aither Toseff si poposedl, protože se ho tato drzá poznámka dotkla. Atlan ho však uklidnil gestem ruky. Kývl na '

Kutlose, aby pokračoval.

„Saos čeká invaze Sluneční flotily pod vedením Perryho Rhodana," oznamoval kazatel. Snažil se, aby jeho hlas zněl nezměněně věčně. Atlanem to totiž trochu trhlo, když se zmínil o Rhodanovi.

„Jste si jist, že to jsou lodě Pozemšťanů?"

„Když si pospíšíte, zjistíte si to sám," ironicky navrhoval Anti.

„Dlouho ale nečekejte, protože Saos by mezitím mohl být zničen fúzními bombami. Rhodan má koneckonců k dispozici čtyři tisíce lodí."

„Čtyři tisíce," temně zopakoval Atlan. „On letí proti jedné jediné planetě s celou flotilou. To je otevřené válečné jednání."

„Zakročíte?" napjatě zjišťoval Kutlos. Atlan si ho nepřívětivě prohlížel. Dokázal se identifikovat s

tím, nač kazatel myslí.

„Přemýšlejte o tom," doporučil Kutlos a vypnul spojení. „Jak mohl ten barbar něco takového provést?" řekl zničeně Atlan. „Copak chce za každou cenu rozpoutat galaktickou válku?" „Třeba ten kazatel lhal," namítl generál, „Antiové by určitě

měli zájem, abychom s ním bojovali. Aby na sebe narazily dvě nejmocnější síly Mléčné dráhy." „Jistěže," souhlasil Gonozal Vlii.

„Ovšem přesto Anti říká

pravdu. Ví moc dobře, že mám možnost jeho informace okamžitě nechat zkontrolovat. Nemohl lhát. Příliš by riskoval."

Generál s určitým překvapením shledával, že Atlan váhá se zaútočením proti agresivní Sluneční flotile. Jeho přátelství s Perrym Rhodanem jakoby mu nasazovalo neviditelná pouta. Jednoduše nechtěl pochopit, že První Administrátor Země tak hrubě porušuje všechny smlouvy.

„Vaše Vznešenosti, každá další zdrženlivost z naší strany by způsobila, že v očích spojenců budeme vypadat jako slaboši," upozorňoval ho Toseff. „Kromě toho by to jistě způsobilo další akce Pozemšťanů. Někáká hranice musí *být*. Odpuště mé námitky"

„Děkuji vám za otevřenou řeč, generále," vážně odpověděl Atlan. „Umím si toho vážit, když mi někdo otevřeně řekne, co si myslí. U lidí, kteří žijí v mé blízkosti, to zdaleka není samozřejmostí."

„Vím, zeje to těžké rozhodnutí, Imperátore."

Atlan se smutně pousmál. „Staré arkonidské přísloví říká, že s přáteli musí mít člověk trpělivost. Ale kolik trpělivosti, generále?"

Toseff dobře věděl, že na tuto otázku není odpověď. Přesto se pokusil něco říci, ale sotva otevřel ústa, znovu se ozval počítačový Regent a žádal o spojení s Atlanem. Generál zavřel ústa a cekal.

„Další útok Sluneční flotily ve výsostné oblasti Velkého Impéria," oznamoval jednotvárný hlas reproduktoru. „Právě dorazilo hypervysílání skokanské lodi. Loď Pozemšťanů proti ní zaútočila a zastavila ji. Jednotka Pozemšťanů prozkoumala palubu lodi Skokanů. Velitel této lodi Skokanů požaduje okamžité zadostiučinění a veřejnou omluvu důstojníka Pozemšťanů."

Atlan udeřil plochou dlaně do tlačítka a zrušil spojení s počítačovým pomocníkem. Ústa stáhl do tenké čárky.

„Tak to už by stačilo," řekl chladně. „Má trpělivost je u konce."

„Vaše Vznešenosti?" pozorně vzhledl Toseff.

Atlan sáhl pro hvězdnou mapu. Rozprostřel ji po stole. Generál se nad ni naklonil. Atlan vzal do ruky tužku a udělal kolem hvězdokupy M 13 velký kruh. Všechny koloniální planety byly označeny jako červené body. Na jeden z nich Atlan ukázal.

„Tady" „Co máte v úmyslu?"

„Už si od barbara ze Země nenecháme všechno líbit, generále. Arkon udeří zpět. Naši akonanští pomocníci jsou pořád ještě pod hypno školením a nemohou být použiti. To znamená, že odstartují robotské křižníky. Co do bojové síly jsou srovnatelné s loděmi Pozemšťanů. Problémy budou mít s reakcemi a s vymyšlením triků, které na druhé straně už přešly Rhodanovým mužům do krve."

„Chcete zachránit Saos, Imperátore?"

Atlan udeřil pěstí do kruhu na stole- „Deset tisíc lodí bude stačit."

„Deset tisíc," zopakoval Toseff,

„A další lodě budou připraveny," vysvětloval nesmrtelný. „Jestli chce Rhodan bojovat a měřit síly, prosím."

Generál mlčky shlížel na mapu. Představoval si, jak deset tisíc arkonidských lodí vypluje z hyperprostoru a vpadne do zad překvapeným Pozemšťanům. Tato představa v něm vyvolávala vzpomínky na slávu starého Velkého Impéria. Nadechl se a řekl:

„Porazíme je, Imperátore- Vyženeme je z naší říše a dáme jim takovou lekci, že je přejde chuť se vrátit."

Atlan kroutil hlavou. „Hovoříte jako Pozemšťan, generále," řekl měkce. „Pokuste se taky Jako Pozemšťan jednat, pak pochopíte, jak těžké je porazit Rhodana a jeho muže. Mají železnou ^li. Ale kdo porazí Rhodana, smrtelně zasáhne celou Zemi."

Atlan zmáčkl tlačítko a do místnosti tiše vplul služební robot. Tak tiše, až se ho Toseff lekl.

„Poletíte s flotilou, Vaše Vznešenosti?“

Imperátor se zasmál. „Já a vy jsme zůstali jedinými aktivními Arkonidany mezi posádkami deseti tisíců lodí. Co vy na to,, generále?“

Toseff se usmál. Byl to zkušený muž a jeho suchá odpověď dokazovala, že má smysl pro humor.

„To vypadá na velký úspěch," odvětil.

O tři minuty později se Atlan spojil s Počítačovým Regentem. Šlo o to, aby našel strategicky nejvýhodnější pozici pro útok proti bloádě Saosu. Mezitím se Atlan připravoval k převzetí vlajkové lodi. Toseff se vrhl do práce. Bojový plán měl připraven dříve než počítač.

^ A ^

Tisíce světelných let daleko, na lehkém křižníku ZUMBASI, řekl major Sluneční flotily Albert Kulimann svému pilotovi: „Myslím, že jsme se zachovali správně. Nyní už Skokani vědí, že v žádné části této galaxie nemohou proplout bez kontroly- Bude to pro ně léčivým varováním.“

Spokojeně se uvelebil v křesle.

V tu chvíli vyslal Počítačový Regent Arkonu do vesmíru desetitisíce robotských křižníků. Zdálo se, že začíná černý den v dějinách Galaxie. Dvě obří flotily byly na nejlepší cestě na sebe narazit...

^ A ^

Cardifovy prsty se zatnuly do místa, kde měl do hrudi vrostlý aktivátor. To Antiové zavínili, že si tento přístroj obstaral. Car-

dífa vůbec nenapadlo, že by se změnou jeho buněk mohla mít něco společného bytost z planety Poutník. Ještě stále vůbec nic nechápal.

A zdálo se, že nepochopí nikdy. Nekontrolovaný, prudký proces dělení buněk v jeho těle zasahoval všechny orgány. Mozek, stejně jako játra, srdce nebo ledviny. Cardif úpěl na rozválené posteli. Po chvíli vstal, učesal se a vyměnil si kalhoty. Zahodil sluneční brýle. Copak měl jako Administrátor důvod zakrývat svou tvář?

Jen ať důstojníci vidí oči muže, který je povede k vítězství nad Antii. Cardif se tiše zachichotal. Čas váhání minul. Už příliš dlouho se nechal zadržovat Bullym. Až upevní svou moc, Bull bude první, kterého zlikviduje-

Cardif zkontroloval svůj vzhled. Pořád nechtěl věřit panickému zoufalství ve svém nitru.

Když přišel do velínu, vyvolalo to nejrůznější reakce. Důstojníci IRONDUKE byli vinou chování falešného Rhodana vystaveni mimořádné zátěži.

Cardif se zastavil ve vchodu a zkoumavě si prohlížel přítomné. Pak teprve vešel.

„Rozkaz pro všechny lodi, plukovníku," křikl na Jefeho Claudrina. „Útok proti Saosu."

Plukovník Claudrin se prudce ohlédl, nicméně naprosto klidným hlasem opáčil: „Možná by bylo lepší, kdybyste mluvil vy sám, pane. Naše muže to před bojem povzbudí."

Thomas Cardif se posměšně zašklebil a tím znovu prokázal, že nemá formát svého otce.

„K vítězství nad touto směšnou základnou postačí i vaše slovo, plukovníku," poznamenal pobaveně.

„Jistě, pane," odvětil Epsaleran a bez dalších poznámek vykonal rozkaz.

Cardif pohlédl na palubní hodiny.

„Přesně za hodinu pozemského času," řekl, „přistanou na Saosu první lodě naší flotily."

„Nemohu si pomoci, Perry, ale mám přitom nedobřej pocit," poznamenal Bull. „Antiové se chovají podezřele klidně.*"

Cardifse divoce zachechtal. Většina důstojníků uhýbala před divokým výrazem Administrátorových očí. Pak bylo i poslednímu muži na palubě JRONDUKE jasné, že Rhodan od svého úmyslu nikdy neodstoupí.

„Nikdo nás nezastaví!" zvolal Cardif. „Tohle krysí hnízdo vykouříme!"

Netušil, jak velmi se mýlí.

^ A ^

Vysoký kazatel Kutlos seděl na svém trůnu. Občas mu do mozku pronikly myšlenky ostatních Antiů. Nebyly příliš optimistické. Každý věděl, že při útoku pozemských lodí není naděje na záchranu. Porážka na Okutu prokázala, že individuální ochranné štíty kazatelů nepředstavovaly pro muže ze Země žádnou překážku.

„Lodě Pozemšťanů mění svou pozici!" křikl kdosi. Kutlos se vyděsil. Vstal. Potřeboval jenom pár vteřin, aby se zorientoval. Před monitory detektorů a energetických zaměřovačů se tlačili kazatelé.

„Pusťte mě k tomu!" přikázal kazatel a bezohledně odstrkoval ostatní.

Nazelenalé zaměřovači reflexy se rozhýbaly. Bylo jasné vidět, ve kterých místech se spojují do formace. Kutlos nemusel být jasnovidec, aby věděl, co tahle změna znamená. Zamračil se. Čekala je invaze,

„Tvůj plán nevyšel, Kutlosi," poznamenal Tasnor. „Zaútočí na nás dřív, než nám bude moci Imperátor Gonozal Vlíli. přispěchat

na pomoc. Vůbec pochybuji, zda se tady jeho lodě někdy objeví."

Vysoký kazatel viděl, že tato tvrdá kritika mladšího kazatele přišla jenom díky jeho strachu. Nemělo smysl diskutovat se svým zástupcem.

„Jenom zvířata čekají na svou smrt!" zvolal Hepna-Kaloot.
„Zkrátíme si čas soubojem!"

Kutlos dobře věděl oč půjde, a proto předešel veškerým návrhům a sám řekl: „Nemusíme losovat. Nastoupím proti Hepna-Kalootovi sám."

Hepna-Kaloot zřejmě nic jiného ani nečekal. Bez dalšího váhání si začal svlékat roucho.

„Počkej," poznamenal vysoký kazatel Kutlos. „Neznáme pravidla."

Podsaditý Anti zahodil šaty.

„Dovoleno je všechno," pousmál se jeho soupeř.

„Dobrá, určíme rozhodčího. Navrhují Egtoora."

Hepna-Kaloot souhlasil,

Egtoor zoufale pohlédl na vysokého kazatele.

„Kdo začne volbou zbraní?" zeptal se nejistě.

Ten, kdo si zvolil zbraně jako první, byl vždycky ve výhodě.

„Jsem pro, aby si každý směl vybrat tři zbraně," řekl Hepna-Kaloot. „Pokud vysoký kazatel souhlasí, začnu s tím já."

Tahle hra byla velice stará a velice přísná. Měla svá pravidla a měla své tajné zbraně. Končila obvykle něčím, co Antiové nazývali Taloosei. Doslova přeloženo to znamenalo: sebevražda ze zoufalství.

Ve své nejkrutější podobě znamenal tento souboj Antiů, kterému říkali Paloot, smrt jednoho z bojovníků.

Tasnor nehlučně zmizel z velínu. Bylo na čase, aby odešel i Kutlos. Vztyčil se a namířil si to k východu. Vtom jeden z přítomných zvolal: „Kazateli!"

Kutlos se otočil. Zaměřovači impulzy pozemských lodí se totiž uklidnily. Důvod byl zřejmý. Z hyperprostoru vyrazilo nejméně deset tisíc lodí a mířilo k soustavě Saos.

Tohle nebyly lodě Pozemšťanů.

„Jsou tady!“ zvolal Kutlos. „Imperátor nám spěchá na pomoc.“ Odpovědí mu byl jásot. Kutlos cítil v duchu neporovnatelný triumf. Jeho strategie znovu zvítězila. Bylo jenom otázkou času, kdy na sebe tyhle dvě flotily narazí.

Před vchodem do velínu se ozval podezřelý zvuk.

Kutlos se prudce ohlédl.

Na chvíli zapomněl, že už se nachází v mentálně fyzickém souboji s protivníkem. Jednou jedinkrát zapochyboval o své strategii a bylo to tady. Výsledkem byl nesmyslný boj s Hepna-Kalootem. Někde na lodi číhal Hepna-Kaloot na svého protivníka.

Ještě jednou se zahleděl na monitory. Arkonidská flotila se rychle blížila. Nyní se pohnuly už i kulovité lodě Pozemšťanů. Blokádový prstenec se uvolňoval. Kutlos si už téměř myslel, že Sluneční flotila začne prchat, ale Jednotlivé lodě jenom měnily pozice.

Vstoupil Tasnor. Podíval se na-Kutlose a také skrz něj. „Hepna-Kaloot je ve třetí energetické stanici,“ oznamoval tiše-„Při předstíraném útoku Skokanů byla téměř zničena. Schovává se v troskách.“ Oči se mu rozšířily. „Vyrazil proti mně s dýkou v ruce.“

Kutlos zasmušile přitakal. Jeho propadlá tvář ztuhla. Za svůj triumf bude muset zaplatit. Ještě jednou se rozhlédl po monitorech.

„Pozoruj to!“ přikázal Tasnorovi.

Kutlos opustil centrálu, aby zaplatil cenu, kterou musel zaplatit každý muž, když přestane sám sobě věřit.

A tak odcházel, aniž by se otočil. Jeho ruce pevně svíraly pa-prskomet.

Když generál Alter Toseff definitivně překonal bolesti transice, spatřil Imperátora před zaměřovacími přístroji. Toseff se otrásl a vstal. Atlan se ohlédl.

„Kazatel nelhal. Kolem Saosu se shromáždilo na čtyři tisíce lodí barbarů. Soudě podle jejich pozic se připravují na vojenskou invazi.“

Hmotové zaměřovače se při vyšších hodnotách hýbaly. Na monitorech problikával bezpočet malých světýlek. Atlan věděl, že momentálně by nebylo dobré přebírat velení nad deseti tisíci jednotkami. Palubní počítače ovládaly tuto sílu zcela bezpečně. Každý jednotlivý křížník byl spojen s počítačovým mozkiem Arkonu. Dokonce i svou vlajkovou loď nechal Atlan v tuto chvíli řídit autopilotovi.

Nesmrtelný neměl v úmyslu útočit bez předchozího varování. Bylo mu jasné, že počítač sice nechá loď přejít do útočné pozice, ale pak se automaticky ozve. Bez Imperátorova výslovného rozkazu nepadne z arkonidské strany jediný výstřel. Formace arkonidské flotily představovala ultimativní výhružku a Rhodan ji měl jako takovou chápat.

Atlan stále ještě doufal, že se svým přítelem rozumně dohodnou.

„Asi ještě na té planetě nepřistáli, Vaše Vznešenosti!“ domníval se Toseff.

„Zarazili přistávací manévry,“ odvětil Atlan. „Ihned si nás všimli. Teď mohou v klidu přemýšlet, jak si poradí s deseti tisíci loděmi a tou základnou.“

Arkonidan ze Saartanu přemýšlel.

„Doufejme, že je nenapadne nic, co by nás mohlo uvést v rozpak.“

Atlan se usmál.

„Máme je na řetěze," řekl. „Nebude to dlouho trvat a pokusí se s námi navázat spojení."

MUŽ ze Saartanu stál mlčky vedle Atlana a sledoval monitory. Pozemšťané se neustále přeskupovali. Bylo také jednoznačné vidět, že zvolna rozpouští útočnou formaci a přeskupují se do typického obranného postavení.

„Jsou zatlačeni do defenzívy," spokojeně přítakal Atlan. „Aspoň budou ochotněji vyjednávat."

V duchu však o tom nebyl nijak zvlášť přesvědčen. Jeho slova vyjadřovala pouze to, po čem velmi toužil. Ani na okamžik nepřestal věřit, že Pozemšťanům jde pouze o to, aby je přinutili ke kapitulaci.

Samotný Saos byl bezcennou planetou, hospodářsky pro Velké Impérium neznamenal vůbec žádnou ztrátu. Tohle byl boj o vojenskou prestiž.

„Nechat lodě v útočné pozici," přikázal Atlan klidným hlasem. „Bojová pohotovost u všech zbraní. Další rozkazy přijdou podle situace."

Mamuti počítač potvrdil příjem a Atlan se obrátil ke generálu To sérioví.

„Dáme jim třicet minut na to, aby se s námi spojili," řekl. V Toseffových očích stála vepsána němá otázka. „Potom zaútočíme!*" řekl Atlan.

^ A ^

„Bude jich víc než deset tisíc," poznamenal Reginald Bull věčně. Cardiff měl pocit, že z hlasu podsaditému muže zaznělo zřetelné varování.

„No a?" zvolal rozčileně. „Však oni mě nezastaví." Podíval se dolů a zatahal za svetr. „Ať mi sem roboti okamžitě přinesou sako od uniformy -nějaké, které sedí," křičel Rhodan. „Tomu nafou-

kanému vládci hvězd se chci ukázat se všemi svými vyznamenáními, až bude přede mnou klečat a žadonit o vyjednávání."

Bullyho skeptický pohled ho poučil, že tady nikdo nevěří, že by Atlan chtěl s Rhodanem vyjednávat. Spíše si důstojníci mysleli, že arkonidský admirál něco podobného Čeká od Rhodana.

„Vypadá to, jako by se na nás chtěli hned vrhnout," řekl Bull a ukázal na monitory. „Pořád jsou připraveni."

„Hmyzí roj," nenávistně poznamenal Cardif, Přecházel po ve-línu jako šelma. Jako hladová šelma, která má strach.

„Tohle není hmyz," zamyslel se plukovník Claudrin. „Jakmile by Atlan vydal rozkaz k útoku, můžeme to tady zabalit."

Cardif se zastavil.

„Atlan nás prostě chce jenom zastrašit. Myslí si, že pod jeho tlakem změkne. Ale to se plete. Zažije velmi nepříjemné překvapení, že ano, Bully?"

Bullyho tvář zůstala smrtelně vážná. Tlumeně odvětil: „Atlan má k dispozici dvojnásobek lodí. Za těchto okolností bych považoval za sebevraždu, kdybychom se chtěli pokusit přistát na Saosu."

Cardif se jenom zasmál.

„Jdu zpátky do své kajuty. Až budou mít roboti mou novou uniformu, jsem ochoten promluvit s Allanem."

Rychle opustil velín. Plukovník Claudrin si odkašlal.

„Odpusťte, pane," obrátil se na Bullyho. „Naši momentální situaci považují za neúnosnou. Ze strategického hlediska stojíme na ztracené vartě. Pokud Arkonidan dá svým lodím rozkaz k palbě, jednoduše nás rozsekají na kusy."

Bully zoufale přikývl. V tuto chvíli představovali vojenské hazardéry. A přitom neměli v rukou žádné trumfy.

„Můžeme pouze doufat, že...," začal Bully, ale major Krefenbac do toho zvolal: „Pane, vysílání! Někdo nás volá normální Značkou."

Několika kroky se Rhodanův zástupce octl před vysílačkou a přepnul na příjem. Všichni zpozorněli.

Ale nebyl to Nesmrtelný, kdo volal IRONDUKB. Muž, kterého spatřili na monitoru, měl holou hlavu a jenom pár vlasů, kolem pleše.

„Mercante!“ zvolal překvapeně Reginald Bull. „Kde jste se tu vzal?“

Allan D. Mercant byl původně na palubě IRONDUKE. Ovšem povolali ho zpátky na Zemi. Nasedl tudíž před časem na lehký křižník a vrátil se. Jeho nynější návrat do sektoru Saosu byl překvapením.

„Právě jsem přiletěl na palubě křižníku ACAPULCO. Chystám se proletět Atlanovými formacemi k vám.“

„Allane,“ usmál se Bull, „jsem šťastnej, že jste se vrátil.“

Mercant se zašklebil. „Neočekávejte od mého malého člunu, že převáží bojovou rovnováhu v této Části vesmíru a nějak zvlášť vám pomůže.“

• „Takže jste si už všiml, že robotské křižníky Arkoni nepřiletěly, aby nás tady podpořily.“

„Dali mi to najevo drastickou formou,“ suše oznamoval Mercant. „Jistý generál Toseff mě ohrožoval impulzními děly. Myslí, že na palubě jeho lodi je Imperátor. Dostal jsem svolení letět k vám, protože mne nepovazují za nebezpečného.“

„Převzeme vás, pane,“ zaduněl hlas plukovníka Claudrina. „V pořádku,“ odvětil Šéf rozvědky.

^ A ^ .

Jakmile Allan D. Mercant vstoupil do velínu lineární vesmírné lodi IRONDUKE, ihned tázavě pohlédl na shromážděné důstojníky. „Kde je?“ zeptal se.

„Ve švy kajutě," odpověděl Bull. „Čeká na novou uniformu. Ta jeho je mu moc malá. Chce se před Allanem pravděpodobně vytáhnout."

„Zvláštní," mínil holohlavý Šéf rozvědky. „Nevzpomínám si, že by Rhodan někdy dříve myslel, že uniforma může na někoho zapůsobit." „Změnil švy názory i v jinejch ohledech," řekl Bully. „Někdy

si fikám, že šéf je úplně jinej člověk."

Nikdy předtím se Reginald Bull nedostal tak blízko k pravdě. Vůbec nepodezíval Cardifa-Rhodana, přestože konstatoval řadu

/měn. „Jednoho dne se z toho dostane," doufal Mercant. „Mezitím musíme zabránit všemu, co by mohlo uškodit lidstvu," Dr. Caři

Riebsam ukázal na zaměřovače. „A co vy na tohle, pane?"

„Promluvíme si s Allanem," řekl rozhodně Mercant. „Co vy na to. Bulle?" „Vy myslíte, že bychom měli jednat na vlastní triko, bez Per-

ryho?"

Šéf rozvědky rozpřáhl paže. „Co jiného nám zbývá? Imperátor musí být informován o Šefově stavu. Třeba se nám ho tím pádem podaří zastavit."

„Souhlasím s vámi, pane," zvolal Jefe Claudrin.

„Když se První Administrátor nachází na palubě nějaké lodi, Je automaticky jejím velitelem," starostlivě připomínal Bull. ^Rhodan Je velitelem této flotily. Všechny rozkazy vycházejí od něj. Až zjistí, že jsme se na něj vykašlali..."

„Chápu vaše pochybnosti," řekl Mercant. „Ale přesto to musíme risknout. Koneckonců přece neexistuje žádný Rhodanův rozkaz, který by nám zakazoval mluvit s admirálem."

„Chvilí to bude trvat, pane," řekl major Krefenbac a posadil se k vysílačce.

„Dobrá, vyhrál jste," povolil Bully: „Plukovníku, pokuste se navázat spojení s arkonidskou vlajkovou lodí."

Ve velínu zavládlo ticho. Trvalo několik minut.

„Spojení je nastaveno, pane," ohlásil Claudrin.

Bully pomalu přistoupil k němu. Nevěděl, jak by měl s Atlanem mluvit. Cítil vůči němu výčitky. Ale na monitoru se neobjevila admirálova tvář. Bull spatřil neznámého Arkonidana s temnou pletí a krátkými vlasy. •, .

„Jsem generál Toseff," představil se neznámý. „Co si přejete, Pozemšťane?" • .

Jeho hlas zněl chladně a odmítavě. Na Arkonidana tento generál vyzářoval překvapivě mnoho energie.

„Jmenuji se Bull," odpověděl Rhodanův zástupce. „Spojte mne s Imperátorem Arkonu."

Toseff se arogantně usmál.

„Jeho Vznešenost bude mluvit pouze s Prvním Administrátorem Země."

Bully bezděčně přistoupil k přístroji. Sevřel ruce do pěstí. Rychle odpověděl: „Rhodan je nemocnej. Ohlase to Imperátorovi. Řekněte mu, že s ním musím nutně..."

Toseff mu skočil do řeči: „Nemá význam, abyste to takhle zkoušel."

Než mohl Bull Arkonidanovi cokoli vysvětlit, generálova tvář zmizela a místo něj se objevil Atlan. Nesmrtelný vypadal unaveně.

„Tak dobře, Bully," řekl klidně. „Generál Toseff jednal podle mých instrukcí."

Bully se nadále mračil.

„Mluvíme s tebou bez toho, aby to Perry věděl," vysvětloval. „Všichni chceme Sluneční flotilu stáhnout z oblasti Velkého Impéria, ale není to jednoduchý. Od chvíle, co se Perry vrátil ze zajetí na Okúlu, něco se s ním stalo. Ještě nepřekonal Šok. Kro-

mě toho trpí explozivním dělením buněk. Lékaři tomu tak říkají. Ve skutečnosti to vypadá, že pořád roste do výšky a rozšiřuje se. Asi bys ho už nepoznal."

„Nechápu souvislosti," chladně odvětil Atlan. „Co má jeho nemoc společného se Saosem?"

„Perry má pocit, že za jeho nemoc mohou Antiové, a chce je přinutit, aby mu pomohli. Podle něj dokážou zastavit nekontrolovaný dělení buněk. Taky pátráme po záhadný planetě. Její jméno je Trakarat. Má to být hlavní svět Antiů. Kazatelům se pomocí triku povedlo, že Saos vydávali za Trakarat."

„Přeháníte to," postěžoval si Imperátor. „Nikdo po nás nemůže chtít, abychom neustále brali ohledy na Rhodanovy nebezpečné extravagance."

Pak promluvil Mercant: „Jsme Rhodanovi přátelé, Atlane. I vy se za něj považujete. Podpořte nás, abychom mu co nejrychleji pomohli. Jeho momentální stav je povážlivý. Musíme se obávat nejhoršího. Vydává rozkazy a instrukce, kterým se dříve smál."

„Stáhněte odtud pozemské lodě," požadoval Atlan. „Jiná možnost není."

„Přál bych si, abys ho moh vidět!" vášnivě zvolal Bully. „Jak nám můžeš odmítat podporu? Zapomněls, co všechno pro tebe a pro impérium udělal? Myslíš si, že by to všechno dělal proto, aby později všechno zničil? Ne, Perry je nemocnej, proto ho nemůžeme soudit. Musíme mu pomoci."

Na Allanově čele vyvstala kolmá vráska. Po chvíli přemýšlení Nesmrtelný řekl: „To znamená, že zaútočíte na Saos?"

„Jo," odvětil Bull.

„Pak pochopitelné existuje možnost, že mě chcete oklamat," mínil Atlan. „Já jsem odkázán pouze na to, že uvěřím vašim slovům."

„Jako už mockrát předtím," připomenul mu Bully.

„Možná udělám velkou chybu, ale zatím se budu chovat se

svou flotilou zdrženlivě," řekl Atlan. „Obklopíme kolem dokola Saos a pokud se stane něco, co by odporovalo našim dohodám, okamžitě zaútočíme. Ani jedna pozemská loď se pak nedostane blokádou mých jednotek."

„Existuje jedna možnost, jak zabránit útoku našich lodí proti Saosu," usmál se Bully.

„Je to jenom takovej nápad. Bude hlavně záležet na tom, co chce podniknout Pěny."

„Pane!" zvolal major Krefenbac. „Roboti odnesli uniformu do kajuty k Rhodanovi."

„Končíme, admirále," navrhl Bully. „Drž nám palce, aby to všechno dobře dopadlo."

Atlan zvedl obě ruce, aby byly vidět na monitorech. Pohnul svými palci.

„Jsou jenom dva," odpověděl a jeho hlas zazněl poprvé o něco přívětivěji.

^^^

Thomas C Cardif vklouzl do uniformy a zapnul šiji. Roboti, kteří mu ji přinesli, znovu odešli. Ruce se mu třáslly, protože pospíchal, aby byl co nejdříve hotov.

Byl přesvědčen, že s ním Atlan bude chtít mluvit a že bude žebrať o mír. V případě nouze mohl povolát další pozemské lodě k Saosu.

Cardif se na sebe zadíval do zrcadla. Bylo na čase, aby se znovu spojil s lékaři. Museli konečně udělat něco pro jeho vyléčení.

Ztuhlými kroky opustil kajutu. Zamyšleně kráčet po chodbě, když se před ním objevila nějaká postava.

„Pane...," hlesl kdosi.

„Co se děje?" zachraptěl Cardif.

„Pane,-. Myslel jsem, že vám není dobře," vykoktal popletený muž.

Cardif tam stál předkloněn Jako dravec, s nataženýma rukama a zkřivenými prsty jako drápy. V očích toho muže viděl strach. .

„Uhněte mi z cesty!" přikázal Administrátor. „Až se budu cítit nemocný, zavolám si doktora!"

„Ano, pane," vykoktal nešťastník.

Ustoupil stranou a přitiskl se ke stěně. Aniž by ho počastoval dalším pohledem, Cardif ho minul.

Když vstoupil do velínu, instinkt mu prozradil, že se stalo něco rozhodujícího. Nedokázal zjistit, co to je, ale začal patologicky nedůvěřovat úplně všem. Namířil si to k zaměřovacím přístrojům. Konstatoval, Že arkonidské lodě se znovu rozhýbaly, ale už nepřecházely do útočné formace.

„Co to znamená, plukovníku?" vyjel na Claudrina.

„Tvoří kolem planety blokádu," vysvětloval Epsaleran. „To znamená, že když nás Atlan nepustí, tuto soustavu nebudeme moci opustit."

Cardif-Rhodan mávl rukou.

„Je vidět, že má strach," konstatoval spokojeně. „Kdyby si byl jist svým vítězstvím, určitě by zaútočil." Pak si všiml Mercanta.

„Kde jste se tady vzal?"

Šéf rozvědky se pousmál. „Myslel jsem si, že byste mne tu mohl potřebovat," řekl. „Až budete chtít zaútočit na hnízdo Antiů tam dole, budu k dispozici."

„Tak přece jenom ještě existují stateční Pozemšťané!" nadšeně zvolal Cardif. „Na palubě IRONDUKE poslední dobou vidím jenom samé zbabělce."

Mercant se napřímil. Očividně mu to zalichotilo.

„Měl by se stát hercem," pomyslel si Claudrin.

„Jenom; ten, kdo je-ochotný vykonávat činy, bude mít

úspěch," řekl Mercant a bojovně se rozhlížel. „Pan Bully a všichni ostatní důstojníci si myslí, že můžeme mít úspěch pouze když na tuto směšnou základnu zaútočíme všemi loděmi."

Rhodan se pohrdavě usmál a žoviálně poklepal malému muži na rameno. Mercant to všechno sledoval se smíšenými pocity. Cardifův popletený mozek už nebyl schopen prohlédnout psychologickou léčku šéfa pozemské rozvědky. Mercant ho schválně dráždil.

„Všemi loděmi?" zopakoval Rhodan. „Ručím za to, že zvítězíme i s deseti loděmi."

„Ty, co zůstanou ve vesmíru, budou bránit Allanovi v útoku," řekl Mercant spokojeně.

Cardif mávl rukou.

„Zaútočíme," přikázal.

Mercant a Bully jenom přihlíželi. Neřekli už ani slovo. Zatímco Rhodan určoval deset invazních lodí, rozbíhal se plán Reginalda Bulla. V čele útočníků měli stát poručíci Brazo Alkher a Stana Nolinov. Oba znali poměry na základně Antiů nejlépe. Thomas Cardif nemohl tušit, že zároveň s útokem přistane na Saosu ještě jedna skupina. Všechno záleželo na tom, jak dlouho vydrží Atlan. Jeho mocné robotské lodě obklopovaly celý Saos a byly v bojové pohotovosti.

Deset těžkých křižníků Sluneční flotily se uvolnilo z formace a pronikalo atmosférou planety. Boj o Saos začal.

^ ^ ^

„Hanoore!" křikl kdosi.

Velitele vojenské ochrany základny na Saosu to vytrhlo z úvah. Okamžitě viděl, co se stalo. Monitory zřetelně ukazovaly, co se odehrává v nejvyšších vrstvách atmosféry.

Deset pozemských lodí se uvolnilo z* flotily a řítilo se k po-

vrchu Saosu. Hanoor se posunul v křesle kupředu, až se octl těsně před monitorem.

„K boji připravit!“ křikl Hanoor. „Všechna děla a všechny bezpečnostní zbraně jednotky!“

Všichni mu okamžitě potvrzovali příjem. Antiové seděli za těžkými paprskomety a děly a za odstřelovacími rampami obranných torpéd.

Ze všech reproduktorů zněl klidný Hanoorův hlas: „Připravte jim přijetí, na které jen tak nezapomenou.“

I bývalý vysoký kazatel Saosu Kutlos slyšel jeho hlas. Ale neměl čas o něm přemýšlet. Padesát metrů před ním ležel Tasnor, dalších dvacet metrů za ním číhal jeho protivník.

^ A ^

Kutlos ležel na břiše. Srdce mu zběsile bušilo. Před ním se nad místem, kde leželo křečí stažené Tasnorovo tělo, vznášel obláček prachu.

Tasnor ležel uprostřed trosek zřícené stěny, která nevydržela zdánlivý útok Skokanů.

Tasnor byl těžce raněn. Překvapivý útok Hepna-Kaloota přišel na mladého Antie příliš rychle. Malý kazatel vrhl po Tasnorovi svou speciální teleoptickou zbraň, které se říkalo Pátrač. Zasáhl Tasnora do hlavy. Kutlos se neodvažoval proti Pátrací vystřelit, protože musel počítat s tím, že by mohl znovu zasáhnout jeho Hlásiče. Pátrač pak těsně nad podlahou prchl zpátky. Hepna-Kaloot se od té chvíle zdržoval v úkrytu. Podlaha pod Kuriosesem byla podivně tichá. Dunění a vibrace obřích výrobních agregátů ochranných projektorů už dávno ztichly. Přístroje byly zničeny a agregáty zdemolovány.

Kutlos se rozhlížel. Neustále musel kontrolovat, zda Pátrač nepřiletí nehlučně do blízkosti a nedával Hepna-Kalootovi do-

konaly obraz o místu, kde se zdržuje protivník. Ale nikde ho neviděl.

Rovnováha sil se ještě více přesunula na stranu Hepna-Kaloota. Kutlosův Hlásič, těžce raněný Tasnor, už nebyl schopen boje, zatímco Hepna-Kaloot mohl nadále používat všechny zbraně.

Presto se Hepna-Kaloot choval vědomě defenzivně.

Kutlos musel pořád přemýšlet, co Hepna-Kaloot zamýšlí s malou nádrží na vodu, kterou požadoval jako jednu ze svých zbraní. Jakkoli přemýšlel a lámal si hlavu, nedokázal si představit, Jak by se z vody mohla stát zbraň. Ale jeho protivník sám přiznával, zeje zkušeným bojovníkem v souboji Paloot. Určitě měl nějaký přesný plán a byl přesvědčen, že Kutlose porazí.

Kutlos se kryl a pevně svíral paprskomet. V duchu musel přemýšlet o Pozemšťanech a jejich útoku proti planetě.

Tasnor tiše zaúpěl a přerušil Kutlosův běh myšlenek.

Nechtěl riskovat a volat na mladíka povzbuzující slova, protože by tím prozradil své stanoviště. Kutlos nevylučoval možnost, že Hepna-Kaloot ví, kde se ukrývá.

Proto raději popolezl o pár metrů dál.

A pak uviděl Pátrače!

Byl přece jenom celou dobu v jeho blízkosti, nikoliv nad ním, nýbrž přímo před ním, mezi dvěma velkými balvany. Kutlos ho spatřil čistě náhodou.

Hepna-Kaloot tedy přesně věděl, co vysoký kazatel podniká a kam se před ním schoval.

S námahou potlačil první reakci, která mu kázala vystřelit na robota-špióna. Hepna-Kaloot ho bezesporu sledoval naprosto soustředěně. Při sebemenším podezřelém pohybu by Pátrače přenesl jinam.

Vysoký kazatel se na Pátrače nedíval. Nesměl na sobě dát poznat, že ho objevil. Zůstal ležet. Teď měl jedinečnou šanci k

protiútoku. Jenom to musel udělat co nejšikovněji. Bleskurychlý výstřel z paprskometu nepřicházel v úvahu, protože Hepna--Kaloot by okamžitě zareagoval. Kutlos se kousl do spodního rtu. Překulil se na bok a nenápadně pohlédl k Pátrací.

Pak .dostal nápad.

Naprosto klidně začal rozmotávat lano, které měl. Muselo se to dít tak, aby Hepna-Kaloot měl pocit, že chce lano jenom zkontrolovat. Elastický materiál mu klouzal v dlaních. Syntetická hmota zvolna povolovala. Tohle speciální lano, zvané Lagoo, v podstatě pracovalo tak trochu jako had, protože fungovalo samočinně. Původně je chtěl Kutlos použít pro boj zblízka proti Hepna-Kalootovi. Nyní však změnil plán. Nasadí je proti nejnebezpečnější kazatelově zbrani.

Proti Pátrací!

^ ^ ^

Vzrušení mu bušilo v krvi a způsobovalo, že ještě mnohem rychleji protékala Žilami a vyvolávala pocit vedra. Hepna-Kaloot měl před sebou monitor a sledoval všechno, co mu Pátrač zprostředkovával.

Robot-špión měl tři oči, které mohl podle libosti směřovat. Hepna-Kaloot spokojeně zaznamenal vzrůstající nervozitu protivníka, Kutlos se neustále rozhlížel a hrál si s lasem.

Tasnor už byl mimo boj. Hepna-Kaloot téměř láskyplně hladil nádrž s vodou a svou dýku Sostoos. Ještě předtím, než zemře pod palbou Pozemšťanů, chtěl sám sobě, všem ostatním kazatelům, ale i vysokému kazateli dokázat, že on, malý muž, je tím silnějším z obou.

„Dlouho už tam nevydrží," pomyslel si Hepna-Kaloot, „Brzy opustí úkryt a bude mne hledat. To bude jeho konec."

Přes monitor přelétl temný stín. Stalo se to velice rychle, na

monitoru se objevilo něco jako změnění, pak byl obraz stále méně zřetelný, až se nakonec úplně rozmazal. Hepna-Kaloot zaklel a zatřepal monitorem.

Potom ztuhl.

„U Vysokého Baalola!“ pomyslel si zděšeně...„Pustil proti Pátračovi laso Lagoo.“

Okamžitě přesel k činu. Smyčka lasa zřejmě sevřela některé z Pátračových ok a pokusila se ho stáhnout směrem ke Kutlosovu paprskometu. Hepna-Kaloot aktivoval všechny energetické rezervy pohonu Pátrače. Obraz vytvořil nějaké vzory, mezi kterými se občas objevila zarputilá tvář vysokého kazatele.

Hepna-Kaloot se pokoušel přitáhnout Pátrače zpátky, proti vůli lasa. Věděl však, že Pátrač nemůže běžet na plný výkon nekonečně dlouhý čas. Musel se rozhodnout.

Prudce změnil směr a potom znovu. Dálkově řízené oko se uvolnilo a vrátilo se.

Hepna-Kaloot triumfálně vykřikl. V tu chvíli šlehl vzduchem další výběžek lasa Lagoo a zachytilo Pátrače zajedno z bočních ok. Laso se kolem něj stočilo a pevně ho sevřelo- Zatím Hepna-Kaloot zasmušile sledoval přenos obrazu pomocí zbývajících dvou očí. Kutlose jimi neviděl, ale uměl si představit, že vysoký kazatel Číhá jen na příležitost, aby mohl Pátrače rozstřílet.

Bylo teď nesmyslné přemýšlet o chybě, kterou se to stalo. Hepna-Kaloot střídavě zapínal všechna tři oka Pátrače, ale vbrzku už žádné z nich nic nepřenášelo, protože laso Lagoo špióna dokonale zabalilo.

Nyní syntetické laso zvedalo Pátrače do výšky. Hepna-Kaloot pochopil, že to bude trvat tak dlouho, dokud Kutlos nedostane možnost vystřelit. Pak bylo nutné velice rychle reagovat. Až bude Pátrač nahoře nad Kutlosovou hlavou, rozhodnou zlomky vteřin, kdo bude rychlejší; Hepna-Kaloot u dálkového ovládání, nebo Kutlos s paprskometem v ruce.

Oba Antiové byli natolik zabráni do svého boje, že si útoku deseti pozemských křižníků všimli teprve ve chvíli, když Čtvrtá energetická stanice explodovala v mohutném výbuchu.

^ JI ^

„Jdeme na to," zvolal poručík Stana Nolinov a vypnul pohony malé lodi.

Na obrazovce videofonu se objevila tvář Reginalda Bulla.

„Dobře víte, co riskujeme," řekl vážným hlasem. „Proto buďte opatrní. Našich deset lodí bylo přijato mohutnou obrannou palbou. Bitva může ještě dobrou hodinu trvat, znáte svůj úkol."

„Spolehněte se na nás, pane," zvolal Nolinov a Alkher taky kývl.

„Právě byla zničena jedna z těch kopulovitých budov," oznamoval Bull.

„To byla jedna ze čtyř energetických stanic Antiů," mínil Alkher. „Zaznamenali jsme explozi."

„Tak do toho," přikázal Bull. „Hodně štěstí."

Monitor zhasl. Malý vesmírný člun F-35 vylétl z hangáru a letěl do prostoru nad Saosem. Na palubě měl třicet dva mužů, kteří jednali podle zvláštních rozkazů Reginalda Bulla a Allana D. Mercanta. Komando bylo vybaveno speciálními zbraněmi. Jednalo se o funkční kombinaci impulzního paprskometu a klasické karabiny. Dvě vedle sebe umístěné hlavně střílely ve stejný okamžik. Jedna z nich termopaprsek a druhá celou sérii antimagetických plastikových projektilů. Jedině tak bylo možné, aby byl zasažen Anti, který kolem sebe vytvořil neproniknutelný energetický mentální štít.

Úkol obou poručíků byl jasný: Nolinov a Alkher, kteří se díky svému zajetí na Saosu dobře vyznali, měli během probíhajícího útoku zajmout úřadujícího vysokého kazatele této základ-

ny. Od výsledku tohoto důležitého muže si Bull a Mercant slibovali mnohé, především informace ohledně planety Trakarat.

Stana Nolinov nasměroval malou loď do atmosféry planety. Člun neměl přistát. Všichni muži na palubě byli oblečeni do arkonidských bojových obleků, který jim umožňoval seskok z velké výšky. Deflektory těchto obleků kromě toho umožňovaly i neviditelnost.

Automatický pilot měl potom člun vrátit zpátky do hangáru mateřské lodi. Pomocí vysílačky Si jej pak mohli muži kdykoli povolát zpátky.

Brazo Alkher sledoval zaměřovači přístroje.

„Antiové zřejmě nechtějí kapitulovat," řekl.

„Možná pořád ještě doufají, že jim Atlan pomůže," mínil Stana Nolinov.

„Nejlepší bude, když seskočíme v blízkosti kosmodromu," navrhol Alkher. „Hlavní boj bude probíhat o pyramidu a energetické stanice."

„Překvapení je na naší straně."

Stana Nolinov mířil se člunem na oběžnou dráhu. Netrvalo dlouho a oznámil: „Jsme dostatečně hluboko, Brazo."

Nolinov přepnul na automatického pilota a nechal loď vznášet se na antigravových polích.

„Vystupujeme, pane," křikl do mikrofону.

Bull okamžitě odpověděl: „Dobrá, poručíku!"

Třicet dva mužů se shromáždilo u výstupu. Antigravové pohony bojových obleků byly aktivovány. Alkher stál vpředu. Kývl na Nolinova.

„Za ním!" křikl Nolinov chraplavým hlasem.

Když pak postupně jeden za druhým vyskakovali, Brazo Alkher pod sebou spatřil záblesk.

„Druhá energetická stanice, Stáno!" křikl do mikrofónu.

Nolinov roztáhl paže, přestože to nebylo nutné. Antigrav ho

bezpečně držel ve vzduchu. Když se otočil, jejich Člun se už změnil v malý bod, který rychle mizel.

Hluk boje stále více sílil. Nolinov kroutil hlavou. Nechápal, proč Rhodan dopustil, aby lodě letěly sem. Proč se nezdržoval nad stanicí a nepřikázal posádce seskočit?

Později se ukázalo, že na Saosu přistály jenom dva křižníky a to jenom proto, že byly pod neuvěřitelně silnou palbou Antiů neschopny letu.

Poručík Brazo Alkher, který letěl v Čele malé skupiny, před sebou spatřil rovnou plochu kosmodromu. Transportní lodě Antiů z této vzdálenosti připomínaly hračky, které čekaly na svůj osud. Kazatelé se pořád ještě bránili.

Alkher přistál jako první a vypnul deflektor. Přistál mezi dvěma loděmi. Neviděl tam žádného Antie. Muži speciální jednotky se u něj postupně shromažďovali. Nolinov přilétl jako poslední.

„Jako po vymření," hlásil Alkher. „Soustředili obranu na hlavní stanici."

„Dáme našim mužům příležitost, aby dokázali svou odvahu," usmál se poručík. „Zapnout deflektory, letíme k pyramidě."

^ A ^

Tlaková vlna po druhé explozi byla tak silná, že si Kutlos myslel, že mu to roztrhne plíce. Zalupal po dechu a padl na záda. Bylo slyšet padání kamení a praskání sten. Kutlos se otočil, opřel se o lokty a pokusil se pohledem proniknout zvrženými mračny prachu.

Pátrač Hepna-Kaloota ležel roztříštěný v Tasnorově blízkosti. Lano Lagoo zmizelo. Vysoký kazatel se rozkašlal.

Pozemšťané zaútočili, přestože arkonidská flotila plula v prostoru kolem Saosu. Kutlos si poprvé uvědomil, do Jaké hry se

dal Hepna-Kal octem vtáhnout. Přestože byla ohrožena celá planeta, musel se nyní zabývat soukromými záležitostmi.

Rozzlobil se sám na sebe. Musel se rychle vrátit do velínu, aby řídil obranu planety.

Vstal a chvíli se potácel mezi troskami stěn. Vtom za sebou zaslechl podezřelý zvuk. Prudce se otočil, V prachu se potácela nějaká postava.

„Hepno-Kaloote!" křikl Kutlos. „Útočí proti nám celá Sluneční flotila."

Jeho protivník za sebou táhl prasklou nádrž s vodou. Kutlos si ho přestal všimát a utíkal zpátky po chodbě. Někdo musel ve velínu převzít velení. Možná se dalo ještě něco zachránit. Proti němu běžela skupinka těžce ozbrojených kazatelů.

„Sem!" vykřikl Kutlos. „Následujte mne! Musíme ke kosmodromu!"

Nikdo z mužů ho však nepoznával. Kutlos byl Špinavý, zaprášený a měl roztrhané roucho.

„To je vysoký kazatel!" zvolal náhle jeden z Antiů.

„Ke kosmodromu!" znovu zvolal Kutlos.

Odevšad bylo cítit pach spáleniny, ozývaly se zvuky výbuchů a boje.

Do tohoto neskutečného řevu a hluku zazněl Hanoorův hlas, ale Kutlos nerozuměl, co kazatel přikazoval. Skupina ozbrojených Antiů se k němu připojila a on běžel v jejím čele. Někdo mu strčil do ruky malou zbraň. Tvrdý kov ho uklidnil. Muži za ním kašlali a sténali, kouř jim vháněl slzy do očí. Klopýtali o zbytky stěn a kamení. Minuli i místo, kde se před chvílí ukrýval před Hepna-Kalootem. Hepnu-Kaloote nebylo nikde vidět, jenom Tasnora, který se zvolna zvedal a mumlal nesrozumitelná slova. Kurios k němu přispěchal a sklonil se. „MUSÍŠ odtud," řekl těžce šokovanému Tasnorovi. „Pozemšťané útočí proti sta-

Ale nezdálo se, že by ho oslovený chápal. Kutlos ho tedy měkce položil, pak se napřímil a přehlédl svou malou skupinku.

„Pokračujeme!“ rozkázal.

Minuli Tasnora, aniž by se na něj podívali, přidali a utíkali od umírajícího.

Útok Pozemšťanů se soustředil proti hlavní stanici, to bylo Kutlosovi jasné. Existovalo také už jenom málo lodí Sluneční flotily, které ostřelovaly základnu. To mohlo znamenat, že podstatná Část flotily se soustředila na boj s jednotkami Imperátora. Byla to uklidňující myšlenka, i když pro ni Kutlos neměl Žádné důkazy.

Vtom byly jeho úvahy přerušeny, protože v blízkosti přes trosky pronikalo do chodby několik mužů. V mračnu prachu nebyli téměř k poznání. Každopádně znamenali cenné posily pro jeho skupinu.

Ale pak se Kutlos zastavil.

To nebyli kazatelé Baalolu - a nebyli to žádní Arkonidané, na které Kutlos čekal.

Byli to Pozemšťané!

Vysoký kazatel automaticky zapnul svůj individuální ochranný štít a zahájil palbu.

^ ^ ^

Přistáli v blízkosti třetí energetické stanice a Brazo Alkher vypnul deflektor. Nolinov se vynořil vedle něj. Byl zpocený od hlavy až k patě, ale přesto se šklebil.

„Známa oblast!“ křikl na Braza. „Tady jsme byli jako zajatci.“ Alkher se rozhlížel- Ještě nepřistály jednotky Pozemšťanů. Ale ochranná palba Antiů slábla. Jeden z vojáků ukázal před sebe a řekl: „Támhle, pane! Propadly se tam zdi, můžeme tudy proniknout dovnitř!“

Alkher přikývl: „Vezměte tři muže a propátrejte tamhletu zničenou stěnu. Když tam bude Čistý vzduch, můžeme ji použít jako vstup.“

„Ano, pane,“ odpověděl muž a přivolal tři vojáky.

Jednotka průzkumníků se zanedlouho vrátila, protože bylo možné stěnu skutečně použít jako improvizovaný vstup do objektu. Na nic nečekali a vyrazili.

Sotva vstoupili, vynořili se před nimi v neprůhledných mračnech prachu rozplizlé postavy.

„Antiové!“ vykřikl Nolinov.

Alkher jednal instinktivně. Jedním skokem se schoval za balvan a vzal do ruky speciální pušku. Kdosi bolestně vykřikl a 'začalo se střílet. Alkherovi se stáhl žaludek, protože přímo před ním leželi na zemi nejméně čtyři mrtví Pozemšťané, kteří se nestačili schovat. Poručík se kousl do rtu a začal střílet.

^ A ^

Když byl poprvé zasažen, Kutlos věděl, že ke kosmickým lodím už živ nedorazí. Jeho individuální ochranný štít byl proti zbraním, které používali Pozemšťané, naprosto nepostačující. Bez hnutí ležel za zbytky přepínací skříně a chladil si tvář o studenou kovovou plochu. Jeden po druhém takhle zahynou. Gonozal VIII. jim nepomohl. Plán vysokého Baalola nedopadl dobře.

Přímo vedle něj kdosiúpěl. Kutlos se nadvzdvl, přestože měl veliké bolesti, a rozhlížel se. Vtom byl znovu zasažen. Tentokrát téměř nic necítil, jenom mu povolily nohy.

Neznámý znovu zasténal. Kutlos však nikoho neviděl. Od břicha dolů se cítil nějak divně, jako by měl nohy z vosku. Rozhlížel se a zklamaně zjišťoval, že v jeho blízkosti není vůbec nikdo, kdo by se mohl Pozemšťanům bránit.

, „Utekli," konstatoval hořce.

Zároveň si také všiml, že se přestalo střílet.

Blížily se kroky. Kutlos se ze všech sil snažil vstát, ale nešlo to. Byl nakonec tak vyčerpán, že musel zavřít oči.

Když je znovu otevřel, spatřil holínky. Podíval se nahoru, spatřil muže, kteří tyto holínky měli na nohou a uviděl i jejich tváře. Byli to Pozemšťané.

Jedna z tváří se k němu sklonila. Měla drsné hranaté rysy a vážné hnědé oči. Ten muž mu připadal povědomý. A pak si vzpomněl: Byl to jeden z těch zajatců, které nechali uprchnout.

„Kutlosi!" volal Pozemšťan v interkosmu.

„Slyším tě," hrdě odvětil Anti. „Cokoli po mě chceš, pospěš si, protože už nebudu dlouho žít."

„Je planeta Trakarat identická s hlavním světem sekty Baalol, Kutlosi?" zeptal se Brazo.

Kutlos jen přikývl, protože mluvení mu dělalo potíže.

„Můžeš nám dát souřadnice Trakaratu nebo další informace o tomto světě?" zjišťoval poručík.

„To bych mohl," s námahou řekl Kutlos.

„Mluv!" požadoval Pozemšťan,

Kutlos ale nechtěl.

„Ne," řekl prostě.

A bylo to poslední, co před smrtí řekl. Na každou další Alkherovu otázku mlčel, nebo se jenom posměšně usmíval. Pak mu klesla hlava a oči zhasly.

„Bylo to nanic," zklamaně poznamenal Brazo Alkher.

Obranné linie Antiů se zvolna prolomily a Rhodanem řízený útok postupně ničil poslední obranná zařízení.

Speciální jednotka poručíků Alkhera a Nolinova se vracela ke kosmodromu. Alkher i Nolinov mlčeli. Ztratili pět mužů. Měli dva těžce raněné. Tísnil je pocit, že jejich pokus získat informace o Trakaratu zklamal.

„Možná bude mít Rhodan víc štěstí než my," doufal nakonec Nolinov.

Alkher zůstal skeptický.

„Antiové bojovali ze všech sil a naše křižníky s nimi nezacházely zrovna milosrdně."

„Pane!" zvolal jeden z vojáků.

Brazo Alkher se prudce ohlédl. Přes volné prostranství běžely dvě postavy, které podle oblečení nepatřily ke kazatelům, ale které na sobě neměly ani uniformu Pozemšťanů. Tito dva muži očividně prchali a jejich cílem mohl být pouze kosmodrom.

„Pronásledujte je!" přikázal Brazo Alkher a vybral čtyři muže, kteří se vznesli pomocí antigrav.u svých bojových obleků a letěli za uprchlíky.

Nolinov zamyšleně řekl Alkherovi: „Ti dva chlapíci jsou mi nějak povědomí."

„To snad ne," řekl poručík. „Odkud bys je měl znát?"

Nolinov mlčel. Zahalil se do mlčení. Pokračovali v cestě. Po deseti minutách narazili na Čtyři muže svého komanda, kteří oba podezřelé uprchlíky zadrželi. Byly to vysoké, divoce vyhlízející postavy, které měly v očích vepsán strach.

„Měl jsem pravdu," nadšeně zvolal poručík.

Alkher si ho nechápavě prohlížel. Nolinov s úsměvem ukázal na oba zajatce.

„To jsou naši dva staří přátelé, Brazo," řekl sarkasticky. „Jenom byli údajně těžce ranění, když jsme je viděli naposledy,"

„Skokani!" ujelo Alkherovi. Teprve nyní mu došly všechny podrobnosti. Pochopil, že celý útok Skokanů proti planetě i jejich útek byl vlastně plánovaný.

„Jsme mírumilovní obchodníci," bránil se jeden ze zajatců. „Tady s touhle záležitostí nemáme vůbec nic společného."

„Opravdu?" zeptal se Nolinov a přistoupil k němu. Namířil na něj pušku. „Tak jak je to s tou vaší láskou k míru, beránci?"

Kdo by neznal Stanu Nolinova, v tuto chvíli by z něj určitě měl strach. Oči se mu nebezpečně třpytily a tvářil se jako čert. Oba vyděšení Skokani byli strachy bez sebe. Zoufale přemýšleli o možnosti jak přežít.

„Povíme vám všechno, co víme," vyhrkl jeden z nich.

„Pátráme po určité planetě," pokračoval Alkher ve výslechu. „Má se jednat o hlavní svět sekty Baalol. Jméno této planety je Trakarat.Co o ní víte?"

Skokan horlivě přikyvoval.

„Slyšeli jsme, jak se kazatelé velice často o této planetě ba-vili. Neznáme její pozici, ale musí se jednat o zvláštní planetu."

„Co to znamená?" naléhal Nolinov.

„Trakarat má dvojitý prstenec, podobný jako jedna z, planet Sluneční soustavy. Myslím, že jí říkáte Saturn."

Alkher přikývl. Obchodník zaváhal, ale pak pokračoval. „Trakarat krouží kolem rudého dvojslunce společně s patnácti dalšími planetami. Jméno toho slunce je Aptut. Podle rozhovoru kazatelů soudím, Že to bude někde v centru Mléčné dráhy."

„Budeme vás držet v zajetí tak dlouho, dokud se nepotvrdí správnost vašich údajů," vysvětloval jim Alkher. „Pokud byste nám lhali, nezbylo by vám nic jiného, než se co nejrychleji opravit."

V duchu však už byl o správnosti jejich informací přesvědčen. Strach obchodníků byl příliš velký, než aby riskovali lež.

„Zavoláme IRONDUKE," obrátil se Alkher na Nolinova. „Bull a Mercant budou mít z našeho úspěchu radost. Koneckonců toho víme už docela hodně a soustava slunce Aptut bude určitě nápadná."

^ A ^

Poručík Brazo Alkher přikývl a skončil.

„To je všechno, co jsme od těch Skokanů zjistili, pane," řekl Reginaldu Bullovi.

Oba poručíci se vrátili do velínu IRONDUKE a podali informaci Bullymu, Mercantoyi a důstojníkům. Allan D. Mercant si zamyšleně drbal bradu.

„Aspoň něco, i když mnoho toho není.“

„Možná, že existuje šance to zjistit, když nakrmíme počítačové mozek na Arkonu III. daty.“

„To by nám v tom musel Atlan pomoci,“ namítal Bully. „Podle stávající situace však vážně nevím, jestli bude chtít.“ Claudrin se vmísil do debaty.

„Myslím, že je naší povinností informovat Arkonidany o úspěchu akce.“

/

„Dobrá, Jefe,“ souhlasil Mercant. „Navalte spojení s Allanem.“

^ A ^.

Generál Alter Toseff sledoval všechno, co se kolem planety Saos odehrávalo. Pořád čekal, kdy Gonozal Vlíl. zakročí. Ale Imperátor seděl pohroužen do myšlenek a mlčky pozoroval dění. Toseff se ho neodvažoval rušit, ale v duchu cítil hlubokou nenávist vůči Pozemšťanům, kteří za přítomnosti arkonidské flotily útočí proti planetě Velkého Impéria.

Toseffovy temné myšlenky přerušilo bzučení vysílačky. Zapnul přístroj i na příjem obrazu a v tu chvíli se Imperátor probral z nehybnosti. Vstal a postavil se vedle Toseffa,

„Nechtě to na mně, generále,“ řekl.

Spatřil Širokou tvář Reginalda Bulla.

„Takže?“ zeptal se.

Bully na něj nejistě pohlédl a odkašlal si.

„Perry rozstřílel základnu na Saosu,“ vyhrkl pak a bylo znát, že s tím nesouhlasí. „Brzy se vrátí na palubu, aniž by mel požadované informace. -Můj vlastní malý plán proběhl poněkud

úspěšněji. Poručici Alkher a Nolinov zajali dva Skokany, kteří znají detaily o hlavním světě Antiů."

„O jaký svět jde?" zeptal se Atlan.

„Jméno slunce, kolem kterého krouží ta planeta, je Aptut, má se jednat o rudé dvojslunce. Trakarat má mít podobný prstenec jako Saturn."

Atlan se ohlédl na generála Altera Toseffa. Sarataner zavrtěl hlavou. „O takové soustavě jsem nikdy neslyšel," řekl.

„Má se nacházet někde v centru Mléčné dráhy," informoval ho Mercant. „Přestože tam není zrovna málo hvězd, je tato soustava údajně natolik nápadná, že by mohla být zaznamenána v katalogu jako orientační bod. Počítačový Regent by o tom měl vědět své."

Bully rychle dodal: „Smíme tě požádat, abys nám pomohl při pátrání po Trakaratu? Za pomoci Regenta to určitě půjde lip."

Atlan ho bez zaváhání ujistoval: „Udělám všechno, abych našel pozici této nápadné sluneční soustavy."

Děkovné pohledy Pozemšťanů mu dělaly dobře. Takže přece jenom měl ještě nějaké přátele, kteří by mu v nebezpečné situaci snad pomohli. Rhodanova nemoc je trápila stejně jako jeho.

„Budeme tě informovat o všem, co z těch dvou Skokanů dostaneme," oznamoval Bully. „Dostaneš přesný záznam výsledku."

„Sebemenší podrobnost může být důležitá," připomínal Atlan. „Skokani by měli být skutečně řádně vyslechnuti."

„Jedno vám slibuji, Imperátore," řekl slavnostně Mercant. „Až tableta akce skončí, flotila Pozemšťanů se okamžitě stáhne z výsostné oblasti Velkého Impéria."

Pak major Krefenbac ohlásil přilet Rhodanovy flotily. Na přání Reginalda Bulla byl rozhovor s Allanem přerušen. Atlan se rozhodl, že si starého přítele osobně zavolá, až se vrátí do ve-

línu IRONDUKE. Ani Bullyho námitky mu v tom nezabránily.

„Zatím jsme nezažehnali nebezpečí války mezi našimi říšemi," řekl Atlan generálu Toseffovi.

Pak spolu chvíli diskutovali o dalších krocích, které musel Nesmrtelný vykonat, a generál Toseff byl postupně zasvěcován do plánů na znovuvybudování Velkého Impéria. Pochopil, že Gonozal Vlíl. nutně potřebuje pomocníky ze Země. Bez nich se jeho říše nedala znovu vybudovat.

Nakonec Atlan řekl: „Jsem přesvědčen, že až se Rhodan uzdraví, upevníme naše staré přátelské svazky, pomocníci ze Země se vrátí na svá místa a vzájemná důvěra bude ještě posílena. Věřte mi, generále, bez Pozemšťanů nic nedokážeme. Potřebujeme je, abychom zabránili definitivnímu rozpadu arkonidské říše."

„Doufám, že máte pravdu, Vaše Vznešenosti," řekl Toseff.

„A teď si promluvíme se svým nemocným přítelem," vysvětloval Allan. „Pokuste se navázat spojení s IRONDUKE."

Když se monitor po několika vteřinách znovu rozzářil, Atlan se neubráníl vzrušení. Jak bude Perry reagovat na jeho zavolání?

Monitor se rozzářil a Atlan uviděl velín IRONDUKE. V pozadí poznával důstojníky u přístrojů. Pak se ze strany posunulo před monitor něco, co Atlana vyděsilo. Musel se nutit, aby neuhnul pohledem a aby se podíval na muže, který kdysi býval Perrym Rhodanem.

První Administrátor Země se proměnil v obra, neforemného giganta s neuvěřitelně napuchlou tváří.

„Co chceš?" zeptala se ta příšera.

„Perry!" zaúpěl imperátor. „Netušil jsem,-Že je to s tebou tak špatné."

„Ušetří mě svého soucitného zvaném', Arkonidane," odvětil Cardif-Rhodan zlostně. „Jestli máš nějaká přání, pospěš si a nebreč mi tady jako stará bába."

Allan přešel všechny nadávky mlčky, V tuto chvíli si sliboval a přísahal. Že svému znetvořenému příteli pomůže, ať to stojí co to stojí.

„Můžeš počítat s mou plnou podporou, Perry," řekl tiše a vypnul spojení dřív, než Rhodan mohl znovu začít s urážkami.

„Tohle si nesmíte nechat líbit, Imperátore," zvolal upřímně zděšený Toseff.

Ale Atlan v duchu vzpomínal na všechno,, co společně s Rhodanem prožili. O tom generál vůbec nic nevěděl. Viděl pouze přítomnost. Proto do ticha robotské lodi Atlan pevným a rozhodným hlasem řekl: „Je to můj přítel, generále. Udělám všechno, abych ho zachránil..."